

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-250-02

Do druku nr 1287
Warszawa, 24 stycznia 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o ochronie prawnej odmian roślin** wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku
(-) Leszek Miller

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
OCHRONIE PRAWNEJ ODMIAN ROŚLIN

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 17 grudnia 2002 r.

Obszar Negocjacyjny: „Rolnictwo”

Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej:
Rozdział 7, priorytet 7

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i projektami aktów wykonawczych
3.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 16 grudnia 2002r.
4.	Rozporządzenie Rady (WE) Nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowych praw do odmiany rośliny

niezweryfikowane

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2100/94

z dnia 27 lipca 1994 r.

w sprawie wspólnotowych praw do odmiany rośliny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 235,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

¹ Dz.U. nr C 244 z 28.09.1990, str. 1 i

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

odmiany roślin stwarzają szczególne problemy w zakresie systemu ochrony praw własności przemysłowej, który powinien być do nich stosowany;

systemy ochrony własności przemysłowej dla odmian roślin nie zostały zharmonizowane na poziomie wspólnotowym i nadal są regulowane ustawodawstwem Państw Członkowskich, które nie jest jednolite;

w tych okolicznościach stosownym jest stworzenie wspólnotowego systemu, który, istniejąc obok regulacji krajowych, dopuszcza przyznawanie praw własności przemysłowej ważnych na całym obszarze Wspólnoty;

stosownym jest, aby wykonywanie i stosowanie tego systemu wspólnotowego nie było realizowane przez władze Państw Członkowskich, ale przez Wspólnotowy Urząd posiadający osobowość prawną - „Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin”;

system powinien uwzględniać rozwój technik hodowlanych, łącznie z biotechnologią; zważywszy, że aby pobudzić hodowlę i rozwój nowych odmian, powinno się poprawić ochronę dla wszystkich hodowców roślin w porównaniu z obecną sytuacją, jednak bez nieuzasadnionego ograniczenia dostępu do ogólnej ochrony lub w przypadku pewnych technik hodowlanych;

odmiany wszystkich botanicznych rodzajów i gatunków powinny być przedmiotem ochrony;

odmiany które powinny być chronione muszą spełniać międzynarodowo uznane wymagania, jak odrębność, wyrównanie, trwałość i nowość, a także muszą być oznaczone określoną nazwą;

należy przyjąć definicję odmiany rośliny, w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania systemu;

definicja ta nie narusza definicji ustanowionych w dziedzinie praw własności intelektualnej, a w szczególności w dziedzinie patentu, ani nie wyłącza stosowania praw regulujących ochronę produktów, łącznie z roślinami i materiałem roślinnym lub procesów podlegających innym prawom własności przemysłowej;

jest jednak wysoce pożądane, aby w obu dziedzinach mieć wspólną definicję; dlatego powinno się popierać stosowne wysiłki na płaszczyźnie międzynarodowej, aby ustalić taką definicję;

Dz.U. nr C 113 z 23.04.1993, str. 7.

² Dz.U. nr C 305 z 23.11.1992, str. 55 i

Dz.U. nr C 67 z 16.03.1992, str. 148.

³ Dz.U. nr C 60 z 8.3.01991, str. 45.

dla przyznania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny konieczna jest ocena ważnych właściwości odmiany; jednakże właściwości nie muszą być związane z jej znaczeniem gospodarczym;

w ramach systemu należy określić, kto jest uprawniony do korzystania ze wspólnotowej ochrony odmiany rośliny, w pewnych przypadkach uprawnionymi może być nie jedna lecz, wiele osób łącznie; dlatego też konieczne jest formalne uregulowane uprawnienie do składania wniosków;

w systemie powinno także zostać zdefiniowane wyrażenie „uprawniony” używane w niniejszym rozporządzeniu; wyrażenie „uprawniony” używane w niniejszym rozporządzeniu bez dalszego definiowania, włączając w to art. 29 ust. 5, należy rozumieć jak w art. 13 ust. 1;

działanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny powinno być jednolite na obszarze Wspólnoty, transakcje handlowe wymagające zgody uprawnionego muszą zostać ściśle określone; zakres ochrony w porównaniu do wielu systemów krajowych powinien być rozszerzony na określony materiał odmiany, biorąc pod uwagę handel z krajami spoza Wspólnoty, w których nie ma ochrony; natomiast wprowadzenie zasady wyczerpania praw powinno zapewnić, że ochrona nie będzie nadmierna;

w celu wspierania hodowli roślin, system potwierdza zasadniczo akceptowane międzynarodowo prawo wolnego dostępu do chronionych odmian w celu otrzymania z nich nowych odmian i korzystania z tych odmian;

w niektórych przypadkach kiedy nowa odmiana, chociaż odrębna, jest pochodną odmiany macierzystej, powinna istnieć pewna forma zależności od uprawnionego do odmiany macierzystej;

stosowanie wspólnotowego prawa ochrony odmiany rośliny powinno zostać poddane pewnym ograniczeniom ustanowionym w przepisach przyjętych dla ochrony interesu publicznego;

obejmuje to ochronę produkcji rolniczej; w tym celu rolnicy powinni zostać upoważnieni do używania pod pewnymi warunkami materiału ze zbioru plonów do rozmnażania;

warunki te powinny zostać ustanowione na poziomie wspólnotowym;

w pewnych okolicznościach należy także umożliwić udzielenie licencji przymusowej w celu zapewnienia ochrony interesu publicznego, co może obejmować konieczność zaopatrywania rynku w materiał przedstawiający szczególne właściwości lub wspierania dalszego prowadzenia hodowli ulepszonych odmian;

używania określonych nazw odmian powinno być obowiązkowe;

wspólnotowe prawo do odmiany rośliny powinno zasadniczo trwać co najmniej 25 lat, a w przypadku winorośli i gatunków drzew co najmniej 30 lat, inne powody jego wygaśnięcia powinny zostać szczegółowo określone;

wspólnotowe prawo do odmiany rośliny jest prawem wyłącznym należącym do uprawnionego a jego stosunek do niezharmonizowanych przepisów prawa Państw Członkowskich, w szczególności prawa cywilnego, powinien zostać uregulowany; dotyczy to dochodzenia

roszczeń wynikających z naruszeń oraz stosowania uprawnienia do przyznania wspólnotowych praw do odmiany roślin;

konieczne jest zapewnienie aby stosowanie zasad systemu wspólnotowego prawa do odmiany rośliny nie było naruszone w wyniku obowiązywania innych systemów; w tym celu konieczne jest ustanowienie pewnych reguł zgodnych z istniejącymi międzynarodowymi zobowiązaniami Państw Członkowskich, odnoszących się do innych praw własności przemysłowej;

niezbędne jest zbadanie, czy i w jakim zakresie warunki udzielenia ochrony obowiązujące w odniesieniu do innych praw własności przemysłowej, takich jak patenty, powinny zostać dostosowane lub w inny sposób zmienione w celu zapewnienia ich spójności ze wspólnotowym systemem ochrony odmian roślin; w tym celu, gdzie konieczne, powinny zostać ustanowione odpowiednie reguły w dodatkowych przepisach prawa wspólnotowego;

obowiązki i kompetencje Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin, włączając w to jego Izbę odwoławczą, odnoszące się do przyznawania, unieważnienia lub badania praw do odmiany rośliny oraz do publikacji powinny, tak dalece jak to możliwe, wzorować się na przepisach odnoszących się do podobnych systemów, to samo dotyczy struktury organizacyjnej Urzędu i reguły postępowania, współpracy z Komisją i z Państwami Członkowskimi, w szczególności z Radą Zarządzającą, uwzględnienie Urzędów Badających w technicznym sprawdzaniu oraz niezbędne środki budżetowe,

Urząd powinna wspomagać i nadzorować wspomniana wcześniej Rada Zarządzająca w skład której wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich i Komisji;

Traktat nie przewiduje innej podstawy do wydania niniejszego rozporządzenia, niż ta zawarta w art. 235;

niniejsze rozporządzenie uwzględnia istniejące umowy międzynarodowe, takie jak Międzynarodowa konwencja o ochronie nowych odmian roślin (Konwencja UPOV), Konwencja o przyznawania patentów europejskich (Konwencją o patencie europejskim) oraz Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, łącznie z handlem podrabianymi towarami; w konsekwencji oznacza to wyłączenie możliwości uzyskania ochrony patentowej na odmiany roślin, tylko w zakresie przewidzianym w Konwencji o Patencie Europejskim, to jest na odmiany roślin jako takie;

w świetle przyszłych zmian wspomnianych wyżej konwencji, niniejsze rozporządzenie powinno zostać ponownie rozpatrzone w celu wprowadzenia do niego odpowiednich zmian

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

CZEŚĆ PIERWSZA

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Wspólnotowe prawa do odmiany rośliny

Ustanawia się niniejszym system wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, jako jedyną i wyłączną formę wspólnotowego prawa własności przemysłowej dla ochrony odmian roślin.

Artykuł 2

Jednolity skutek wspólnotowych praw do odmian roślin

Wspólnotowe prawa do odmiany rośliny wywierają jednolity skutek na całym terytorium Wspólnoty i nie mogą być udzielane, przenoszone lub unieważniane w odniesieniu do tego terytorium inaczej, niż przy zachowaniu tej zasady.

Artykuł 3

Krajowe prawa do odmian roślin

Niniejsze rozporządzenie, z zastrzeżeniem przepisów art. 92 ust. 1, nie narusza prawa Państw Członkowskich do udzielania krajowych praw do odmian roślin.

Artykuł 4

Wspólnotowy Urząd

W celu realizacji niniejszego rozporządzenia ustanawia się niniejszym Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin, zwany dalej „Urzędem”.

CZĘŚĆ DRUGA

PRAWO MATERIALNE

ROZDZIAŁ I

ZASADY REGULUJĄCE PRYZNAWANIE WSPÓLNOTOWYCH PRAW DO ODMIANY ROŚLINY

Artykuł 5

Przedmiot wspólnotowych praw do odmiany rośliny

1. Odmiany wszystkich botanicznych rodzajów i gatunków, łącznie między innymi z hybrydami pomiędzy rodzajami i gatunkami, mogą być przedmiotem wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia „odmiana” oznacza zbiorowość roślin jednej botanicznej grupy taksonomicznej najniższego znanego stopnia, którą, niezależnie od tego czy w pełni odpowiada warunkom przyznania prawa do odmiany rośliny, można:
 - określić przejawem właściwości wynikających z określonego genotypu lub kombinacji genotypów,

- odróżnić od każdej innej zbiorowości roślin na podstawie przejawiania co najmniej jednej wspomnianej właściwości,
 - uznać za jednostkę systematyczną ze względu na jej właściwość rozmnażania się bez zmian.
3. Zbiorowość roślin składa się z całych roślin lub części roślin, o ile te części mogą wytwarzać całe rośliny, zwanych dalej „składnikami odmiany”.
4. Przejaw właściwości wspomniany w ust. 2 pierwsze tiret może zmieniać się lub nie między tego samego rodzaju składnikami odmiany, o ile stopień zmienności również wynika z genotypu lub kombinacji genotypów.

Artykuł 6

Odmiany podlegające ochronie

Wspólnotowe prawa do odmiany rośliny przyznaje się na odmiany, które są:

- a) odrębne,
- b) wyrównane,
- c) trwałe, i
- d) nowe.

Ponadto odmiana musi być oznaczona nazwą zgodnie z przepisami art. 63.

Artykuł 7

Odrębność

1. Odmianę uważa się za odrębną, jeżeli odróżnia się wyraźnie przejawem właściwości wynikających ze szczególnego genotypu lub kombinacji genotypów każdej innej odmiany, powszechnie znanej w dniu złożenia wniosku, określonej stosownie do art. 51.
2. Inną odmianę uważa się w szczególności za powszechnie znaną, jeżeli w dniu złożenia wniosku, określonej stosownie do art. 51:
- a) była ona przedmiotem prawa do odmiany rośliny lub wpisano ją do oficjalnego rejestru odmian roślin we Wspólnocie lub jakimkolwiek Państwie lub w międzynarodowej organizacji o odpowiednich kompetencjach;
 - b) zgłoszono wniosek o przyznanie do niej prawa do odmiany rośliny lub o wpisanie jej do oficjalnego rejestru odmian, o ile w międzyczasie doszło do przyznania prawa lub do wpisania do rejestru.

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 114 mogą wyszczególnić przykłady innych przypadków, w których uważa się odmianę za powszechnie znaną.

*Artykuł 8***Wyrównanie**

Odmianę uważa się za wyrównaną, jeżeli, przy uwzględnieniu sposobu rozmnażania właściwego tej odmianie, jest ona wystarczająco wyrównana w odniesieniu do przejawiania właściwości, które są włączone do badania odrębności, jak również wszelkich innych właściwości użytych do opisu tej odmiany.

*Artykuł 9***Trwałość**

Odmianę uważa się za trwałą, jeżeli właściwości, które zostały włączone do badania odrębności, jak również inne właściwości użyte do opisu odmiany, nie zmieniają się po jej powtarzającym rozmnażaniu, w przypadku szczególnego cyklu rozmnażania lub na końcu takiego cyklu.

*Artykuł 10***Nowość**

1. Odmianę uważa się za nową, jeżeli przed datą zgłoszenia wniosku określona stosownie do art. 51, jej hodowca, określony na podstawie art. 11, nie sprzedał lub w inny sposób nie przekazał osobom trzecim składników lub materiału ze zbioru lub nie wyraził na to zgody:

- a) na terytorium Wspólnoty wcześniej niż jeden rok przed wspomnianą uprzednio datą,
- b) poza terytorium Wspólnoty wcześniej niż cztery lata, a w przypadku drzew i winorośli wcześniej niż sześć lat przed wspomnianą uprzednio datą.

2. Przekazanie składników odmiany urzędowej instytucji do celów statutowych lub innych, na podstawie stosunków umownych lub innych stosunków prawnych, wyłącznie do wytwarzania, reprodukcji, rozmnażania, przygotowanie do rozmnażania lub przechowywania nie uważa się za przekazanie osobom trzecim w rozumieniu ust. 1, jeżeli hodowca zachowuje wyłączne prawo przekazywania tych i innych składników odmiany i nie nastąpi dalsze przekazywanie. Jednak tego rodzaju przekazywanie uważa się za przekazanie w rozumieniu ust. 1, jeżeli składniki te używa się powtarzalnie w wytwarzaniu odmiany mieszańcowej i jeżeli ma miejsce przekazanie składników odmiany lub materiału ze zbioru odmiany mieszańcowej.

Podobnie, przekazanie odmiany przez spółkę lub przedsiębiorstwo, w rozumieniu art. 58 ust. 2 Traktatu, innej spółce lub przedsiębiorstwu nie uważa się za przekazanie osobom trzecim, jeżeli jedna z nich należy w całości do drugiej albo obie należą w całości do trzeciej spółki lub przedsiębiorstwa, o ile nie nastąpi dalsze przekazywanie. Przepisu tego nie stosuje się do spółdzielni.

3. Przekazania składników lub materiału ze zbioru odmiany wytworzonych z roślin uprawianych w celach określonych w art. 15 lit. b) i c) i których nie używa się do dalszej reprodukcji lub rozmnażania, nie uważa się za wykorzystywanie odmiany, o ile cele tego przekazania nie dotyczą tej odmiany.

Podobnie, nie bierze się pod uwagę przekazania osobom trzecim, o ile doszło do niego bezpośrednio lub pośrednio w wyniku wystawienia odmiany przez hodowcę na urzędowo uznanej wystawie w rozumieniu Konwencji o Wystawach Międzynarodowych lub na wystawie w Państwie Członkowskim uznanej urzędowo za równorzędną przez to Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ II

OSOBY UPRAWNIONE

Artykuł 11

Uprawnienie do wspólnotowych praw do odmiany rośliny

1. Osoba, która wytworzyła lub odkryła i ujawniła odmianę, lub jej następca prawny, zwana dalej „hodowcą”, jest uprawniona do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.
2. Jeżeli dwie lub więcej osób wspólnie wytworzyło lub odkryło i ujawniło odmianę, to oni i ich następcy prawni korzystają wspólnie z tego prawa. Przepis ten stosuje się również do dwóch lub więcej osób, jeżeli jedna lub więcej osób odkryła odmianę, a inna lub inne ujawniły ją.
3. Uprawnienie przysługuje wspólnie hodowcy i każdej innej osobie lub osobom, jeżeli hodowca i inna osoba lub osoby zgodziły się w pisemnym oświadczeniu na przyznanie im wspólnie uprawnienia.
4. Jeżeli hodowca jest pracownikiem, uprawnienie do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny określa prawo krajowe stosowane do umowy o pracę, w ramach której wytworzono lub odkryto i ujawniono odmianę.
5. Jeżeli uprawnienie do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny przysługuje łącznie dwóm lub więcej osobom, zgodnie z ust. 2-4, to jedna lub więcej z nich może w pisemnym oświadczeniu upoważnić inne osoby do domagania się dla nich uprawnienia do tego prawa.

Artykuł 12

Uprawnienie do składania wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

1. Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny może złożyć każda osoba fizyczna lub prawna lub każda instytucja, którą zgodnie ze stosowanym wobec niej prawem traktuje się jako osobę prawną, jeżeli:
 - a) są one obywatelami albo posiadają przynależność państwową jednego z Państw Członkowskich lub są obywatelami albo posiadają przynależność państwową Państwa -

członka Międzynarodowego Związku ds. Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV) w rozumieniu art. 1 (xi) Aktu z 1991 r. Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin lub mają miejsce zamieszkania, swoją siedzibę lub zostały utworzone w jednym z takich Państw;

- b) są one obywatelami lub posiadają przynależność państwową każdego innego Państwie, które nie spełnia wymagań przewidzianych w lit. a) w odniesieniu do zamieszkania, siedziby lub miejsca utworzenia, o ile tak rozstrzygnęła Komisja po otrzymaniu opinii Rady Zarządzającej określonej w art. 36. Takie rozstrzygnięcie może zależeć od warunku, że inne państwo zapewnia posiadającym przynależność państwową wszystkich Państw Członkowskich ochronę odmian tych samych botanicznych grup taksonomicznych, która odpowiada ochronie ma mocy niniejszego rozporządzenia; Komisja ustala czy warunek ten został spełniony.

ROZDZIAŁ III

SKUTEK WSPÓLNOTOWYCH PRAW DO ODMIANY ROŚLINY

Artykuł 13

Prawa uprawnionego do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny i jego naruszenie

1. Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny skutkuje w ten sposób, że uprawnionemu lub uprawnionym do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, zwanym dalej „uprawnionymi”, przysługuje prawo do wykonywania działań wymienionych w ust. 2.

2. Nie naruszając przepisów art. 15 i 16, następujące działania w odniesieniu do składników odmiany lub materiału ze zbioru odmiany chronionej, zwanych dalej „materiałem”, wymagają upoważnienia uprawnionego:

- a) wytwarzanie lub rozmnażanie (reprodukcja);
- b) przygotowanie do rozmnażania;
- c) oferowanie do sprzedaży;
- d) sprzedaż lub inne wprowadzenie do obrotu;
- e) wywóz ze Wspólnoty;
- f) przywóz do Wspólnoty;
- g) przechowywanie do każdego z celów wymienionych w lit. a)-f).

Uprawniony może uzależnić swoje upoważnienie od zachowania określonych warunków i ograniczeń.

3. Przepisy ust. 2 stosuje się do materiału ze zbioru tylko wówczas, jeżeli ten materiał otrzymano w drodze nieupoważnionego użytkowania składników chronionej odmiany i, o ile

uprawniony nie miał wystarczającej możliwości wykonywania jego prawa w odniesieniu do wymienionych składników odmiany.

4. W przepisach wykonawczych wydanych stosownie do art. 114 można przyjąć, że w szczególnych przypadkach stosuje się przepisy ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do produktów wytworzonych bezpośrednio z materiału chronionej odmiany. Można je stosować tylko wówczas, jeżeli takie produkty wytworzono na drodze nieuprawnionego użytkowania materiału chronionej odmiany i, o ile uprawniony nie miał wystarczającej możliwości do wykonywania jego prawa w odniesieniu do tego materiału; jeżeli stosuje się przepisy ust. 2 do wyrobów otrzymywanych bezpośrednio uznaje się je także za „materiał”.

5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się także w odniesieniu do:

- a) odmian w przeważającej mierze pochodnych od odmiany macierzystej, w stosunku do której przyznano wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, o ile ta odmiana sama nie jest odmianą pochodną;
- b) odmian, które nie są odrębne od odmiany chronionej, zgodnie z przepisami art. 7; i
- c) odmian, których wytwarzanie wymaga powtórnego używania chronionej odmiany.

6. Do celów stosowania ust. 5 lit. a) odmianę uznaje się za pochodną od innej odmiany, zwanej dalej „odmianą macierzystą”, gdy:

- a) w przeważającej mierze pochodzi ona od odmiany macierzystej lub od innej odmiany, która sama jest pochodna od tej samej odmiany macierzystej;
- b) jest odrębna od odmiany macierzystej, zgodnie z przepisami art. 7; i
- c) odpowiada odmianie macierzystej w przejawie właściwości wynikających z genotypu lub kombinacji genotypów odmiany macierzystej, pomijając różnice wynikające z czynności jej wytworzenia.

7. W przepisach wykonawczych wydanych stosownie do art. 114 można określić możliwe czynności wytworzenia, które co najmniej podlegają działaniu przepisów ust. 6.

8. Bez uszczerbku dla art. 14 i 29, wykonywanie praw wynikających ze wspólnotowego prawa do odmiany rośliny nie może naruszać jakichkolwiek przepisów przyjętych w celu ochrony moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub ochrony roślin, ochrony środowiska naturalnego, ochrony własności przemysłowej lub handlowej albo zapewnienie konkurencji w handlu i w produkcji rolnej.

Artykuł 14

Wyjątek od wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

1. Niezależnie od przepisów art. 13 ust. 2 i w celu ochrony produkcji rolnej rolnicy są upoważnieni do używania do rozmnażania w uprawie polowej materiału ze zbioru uzyskanego w ich własnym gospodarstwie, z uprawy materiału **rozmnożeniowego** odmiany

chronionej wspólnotowym prawem do odmiany rośliny, ale niebędącej hybrydą lub odmianą syntetyczną.

2. Przepisy ust. 2 odnoszą się tylko do następujących gatunków roślin uprawnych:

a) Rośliny pastewne:

Cicer arietinum L. – ciecierzycyca pospolita

Lupinus luteus L. - łubin żółty

Medicago sativa L. - lucerna siewna

Pisum sativum L. (partim) - groch zwyczajny

Trifolium resupinatum L. - koniczyna perska

Trifolium alexandrinum L. - koniczyna Aleksandryjska

Vicia faba - bobik

Vicia sativa L. - wyka siewna,

a w przypadku Portugalii:

Lolium multiflorum Lam. – rajgras włoski

b) Zboża:

Avena sativa – owies zwyczajny

Hordeum vulgare L. - jęczmień

Oryza sativa L. - ryż

Phalaris canariensis L. - kanar

Secale cereale L. - żyto

x *Triticosecale* Wittm. - pszenżyto

Triticum aestivum L. emend. Fiori et Paol. - pszenica Durum

Triticum spelta L. - pszenica orkisz

c) Ziemniaki:

Solanum tuberosum L. - ziemniak

d) Rośliny oleiste i włókniste:

Brassica napus L. (partim) - rzepak

Brassica rapa L. (partim) - rzepik

Linum usitatissimum - len oleisty, z wyłączeniem lnu włóknistego.

3. W celu skutecznego uregulowania odstępstwa przewidzianego w ust. 1 i ochrony uzasadnionych interesów hodowcy i rolnika, przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia ustanowi się w drodze przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 114 warunki, w oparciu o następujące kryteria:

- nie zostaną ustanowione żadne ograniczenia ilościowe w odniesieniu do gospodarstwa rolnego, o ile jest to niezbędne dla gospodarstwa rolnego,
- materiał ze zbioru może być przygotowany do uprawy przez samego rolnika lub w ranach świadczonych mu usług, nie naruszając przepisów ograniczających, które mogą wprowadzić Państwa Członkowskie w odniesieniu do organizacji przygotowania do siewu tego materiału, aby w szczególności zapewnić tożsamość materiału oddanego do przygotowania z materiałem otrzymanym po przygotowaniu,
- [rolników prowadzących małe gospodarstwa](#) nie obowiązuje wymóg zapłaty wynagrodzenia uprawnionemu;

za [rolników prowadzących małe gospodarstwa](#) uważa się:

- w przypadku gatunków roślin wymienionych w ust. 2 niniejszego art., do których stosuje się rozporządzenie Rady (EWG) nr 1795/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiające system pomocy [dla producentów niektórych roślin uprawnych](#)⁴, rolników, którzy nie uprawiają roślin na powierzchni większej niż ta, która potrzebna jest do wytworzenia 92 ton zboża; do obliczenia powierzchni stosuje się art. 8 ust. 2 wymienionego uprzednio rozporządzenia,
- w przypadku innych gatunków roślin wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu, rolników, którzy spełniają stosowne porównywalne kryteria,
- inni rolnicy obowiązani są do zapłaty godziwego wynagrodzenia uprawnionemu, którego wysokość powinna być w rozsądnym stopniu niższe od wysokości wynagrodzenia pobieranego w przypadku umowy licencyjnej na produkcję materiału rozmnożeniowego tej samej odmiany, na tym samym terytorium; właściwa wysokość godziwego wynagrodzenia może podlegać zmianom w czasie, w zależności od stopnia w jakim czyni się użytek z wyjątku określonego w ust. 1, w odniesieniu to tej odmiany,
- monitorowanie zgodności z przepisami niniejszego artykułu lub przepisami przyjętymi zgodnie z niniejszym artykułem spoczywa wyłącznie na uprawnionych, którzy nie mogą, przy organizacji tego monitorowania, korzystać z pomocy organów publicznych,

⁴ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1552/93 (Dz.U. nr L 154 z 25.06.1993, str. 19).

- rolnicy, a także świadczący usługi przygotowawcze, przekazują uprawnionym na ich żądanie istotne informacje; także oficjalne organy biorące udział w monitorowaniu produkcji rolnej mogą przekazywać istotne informacje, o ile zbiera się je w ramach normalnej działalności i nie jest to związane z dodatkowym obciążeniem lub kosztami. Niniejsze przepisy, w odniesieniu do danych osobowych, nie naruszają ustawodawstwa Wspólnoty i ustawodawstwa krajowego w odniesieniu do ochrony osób fizycznych przy przetwarzaniu i swobodnym przepływie danych osobowych.

Artykuł 15

Ograniczenie skutków wspólnotowych praw do odmiany rośliny

Wspólnotowe prawa do odmiany rośliny nie dotyczą działań;

- a) podejmowanych w celach prywatnych i niehandlowych ;
- b) podjętych w celach doświadczalnych;
- c) podjętych w celu tworzenia lub odkrycia i ujawnienia innych odmian;
- d) określonych w art. 13 ust. 2-4 w odniesieniu do tych innych odmian, z wyjątkiem kiedy stosuje się przepisy art. 13 ust. 5 lub gdy inna odmiana lub materiał tej odmiany chroniony jest prawem nie zawierającym porównywalnych postanowień,
- e) których zakaz naruszałby przepisy art. 13 ust. 8, art. 14 lub art. 29.

Artykuł 16

Wyczerpanie wspólnotowych praw do odmiany rośliny

Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny nie rozciąga się na działania dotyczące jakiegokolwiek materiału chronionej odmiany lub odmiany chronionej przepisami art. 13 ust. 5 oraz jakiegokolwiek materiału pochodzącego z wymienionego materiału, który został przekazany osobom trzecim przez uprawnionego lub za jego zgodą w jakiegokolwiek części Wspólnoty, chyba że działania te;

- a) obejmują dalsze rozmnażanie danej odmiany, chyba że takie rozmnażanie było zamierzone gdy przekazywano ten materiał; lub
- b) obejmują wywóz składników odmiany do kraju trzeciego, który nie chroni rodzaju lub gatunku, do którego przynależy odmiana, chyba że wywożony materiał przeznaczono do konsumpcji.

Artykuł 17

Używanie nazwy odmiany

1. Każdy, kto na terytorium Wspólnoty oferuje lub zbywa w celu zarobkowym składniki chronionej odmiany lub odmiany, do której odnoszą się przepisy art. 13 ust. 5, musi używać nazwy odmiany określonej stosownie do art. 63; w przypadku używania nazwy odmiany na

piśmie powinna być ona łatwo odróżnialna i wyraźnie czytelna. Jeżeli z ustaloną nazwą odmiany łączy się znak towarowy, nazwa handlowa lub podobny znak, to nazwa odmiany jako taka musi być łatwo rozpoznawalna.

2. Każdy, kto wykonuje wspomniane działania w stosunku do materiału odmiany, musi powiadamiać o tej nazwie zgodnie z innymi przepisami prawa lub na żądanie organu władzy, kupującego lub jakakolwiek inną osobą, która ma w tym interes prawny.

3. Ust. 1 i 2 stosuje się także po wygaśnięciu wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

Artykuł 18

Ograniczenia używania nazwy odmiany

1. Uprawniony nie może używać jakiegokolwiek prawa przyznanego w odniesieniu do oznaczenia tożsamego z nazwą odmiany, aby przeszkadzać w swobodnym używaniu tego oznaczenia w odniesieniu do odmiany, także po wygaśnięciu wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

2. Osoba trzecia może używać prawa przyznanego do oznaczania tożsamego z nazwą odmiany tylko wówczas, gdy takie prawo zostało przyznane przed ustaleniem nazwy odmiany stosownie do art. 63.

3. Jeżeli odmianę chroni wspólnotowe prawo do odmiany rośliny lub krajowe prawo własności intelektualnej w Państwie Członkowskim albo w państwie członkowskim Międzynarodowego Związku ds. Ochrony Nowych Odmian Roślin, nie można używać na terytorium Wspólnoty jej ustalonej nazwy ani jakiegokolwiek oznaczenia, które może być nierozróżnialne od niej, w odniesieniu do innej odmiany tego samego gatunku botanicznego lub gatunku uważanego za pokrewny w oparciu o ogłoszenie dokonane stosownie do art. 63 ust. 5.

ROZDZIAŁ IV

CZAS TRWANIA I WYGAŚNIĘCIE WSPÓLNOTOWYCH PRAW DO ODMIANY ROŚLINY

Artykuł 19

Czas trwania wspólnotowych praw do odmiany rośliny

1. Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny rozpoczyna się i trwa do końca 25-go dnia miesiąca roku kalendarzowego, a w przypadku odmian winorośli i gatunków drzew - do końca 30-go dnia miesiąca roku kalendarzowego następującego po roku przyznania tego prawa.

2. Na wniosek Komisji Rada może ustanowić kwalifikowaną większością głosów przedłużenie tych okresów o dalsze pięć lat w odniesieniu do ściśle określonych rodzajów i gatunków.

3. Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny wygasa przed upływem okresów wymienionych w ust. 1 lub stosownie do ust. 2, jeżeli uprawniony zrzeknie się go przesyłając na piśmie oświadczenie do Urzędu, ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania oświadczenia przez Urząd.

Artykuł 20

Unieważnienie wspólnotowych praw do odmiany rośliny

1. Urząd unieważnia wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, jeżeli ustalono, że:
 - a) nie spełniono warunków przewidzianych w art. 7 lub 10 w czasie, w którym przyznano wspólnotowe prawo do odmiany rośliny; lub
 - b) nie spełniono warunków przewidzianych w art. 8 i 9 przy przyznawaniu wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, w przypadku gdy przyznanie prawa oparto na informacjach i dokumentach dostarczonych przez wnioskującego; lub
 - c) przyznano prawo osobie nieuprawnionej, chyba że przeniesiono je na osobę uprawnioną.
2. W przypadku unieważnienia wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, uważa się, że od początku nie miały miejsca skutki określone w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 21

Cofnięcie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

1. Urząd cofa wspólnotowe prawo do odmiany rośliny ze skutkiem *ex nunc*, jeżeli stwierdzi, że warunki ustanowione w art. 8 lub 9 nie są już spełnione. Jeżeli stwierdzono, że tych warunków nie spełniono od dnia poprzedzającego to cofnięcie skutkuje od tego dnia.
2. Urząd może cofnąć wspólnotowe prawo do odmiany rośliny ze skutkiem *ex nunc*, jeżeli uprawniony, mimo odpowiedniego upomnienia, w ciągu okresu czasu określonego przez Urząd:
 - a) nie dopełnił obowiązku określonego w art. 64 ust. 3; lub
 - b) nie zaproponował innej stosownej nazwy odmiany w przypadku określonym w art. 66; lub
 - c) nie uiszcza ewentualnych opłat za utrzymywanie w mocy wspólnotowego prawa do odmiany rośliny; lub
 - d) nie spełnia już warunków przewidzianych w art. 12 i 82, czy to jako pierwszy uprawniony czy to jako następca prawny w oparciu o przekazanie prawa stosownie do art. 23.

WSPÓLNOTOWE PRAWA DO ODMIANY ROŚLINY JAKO PRZEDMIOT PRAWA WŁASNOŚCI

Artykuł 22

Przeniesienie na grunt prawa krajowego

1. [Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień](#) w art. 23-29, wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, jako przedmiot prawa własności, traktuje się pod każdym względem i na terytorium całej Wspólnoty, jak odpowiadające mu prawo własności w Państwie Członkowskim, w którym:

- a) zgodnie z wpisem do rejestru wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, w stosownej dacie, uprawniony stale zamieszkiwał albo miał swoją siedzibę lub w którym jego przedsiębiorstwo zostało utworzone; lub
- b) jeżeli nie spełniono warunków przewidzianych w lit. a), w którym wskazany we wspomnianym rejestrze pierwszy pełnomocnik uprawnionego miał, w dniu rejestracji, stałe miejsce zamieszkania, siedzibę lub w którym jego przedsiębiorstwo zostało utworzone.

2. Jeżeli nie spełniono warunków przewidzianych w ust. 1, to Państwem Członkowskim określonym w ust. 1 jest Państwo Członkowskie, w którym Urząd ma swoją siedzibę.

3. Jeżeli do rejestru określonego w ust. 1 wpisano w odniesieniu do uprawnionego lub pełnomocnika dwa lub więcej stałych miejsc zamieszkania, siedzib lub państw, w których przedsiębiorstwo zostało utworzone, dla potrzeb ust. 1 stosuje się pierwsze wpisane stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę.

4. Jeżeli dwie lub więcej osób wpisano do rejestru określonego w ust. 1 jako wspólnie uprawnione, uprawnionym do którego stosuje się ust. 1 lit. a), jest ten ze wspólnie uprawnionych, który pierwszy spełnił warunki wpisania do rejestru. Jeżeli żaden ze wspólnie uprawnionych nie spełnia warunków przewidzianych w ust. 1 lit. a), to stosuje się ust. 2.

Artykuł 23

Przeniesienie prawa

1. Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny można przenieść na jednego lub więcej następców prawnych.

2. Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny można przenieść tylko na tych następców, którzy spełniają warunki określone w art. 12 i 82. Wymagana jest forma pisemna, z podpisami umawiających się stron, chyba że następuje ono na skutek wyroku sądowego lub innego aktu kończącego procedurę sądową. W razie niespełnienia tych warunków przeniesienie jest nieskuteczne.

3. Przeniesienie nie narusza praw osób trzecich nabytych przed datą przeniesienia, [z zastrzeżeniem odmiennych postanowień](#) art. 100.

4. Przeniesienie nie skutkuje w stosunku do Urzędu ani wobec osób trzecich, w zakresie w jakim nie wynika to z materiałów dowodowych przewidzianych w przepisach wykonawczych i dopiero po wpisaniu do rejestru wspólnotowych praw do odmiany rośliny. Przeniesienie, którego jeszcze nie wpisano do rejestru, jest skuteczne wobec osób trzecich, które nabyły prawa po dniu przeniesienia i wiedziały o przeniesieniu w dniu nabycia tych praw.

Artykuł 24

Egzekucja

Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny może podlegać egzekucji i być przedmiotem środków tymczasowych i zabezpieczających w rozumieniu art. 24 Konwencji o Jurysdykcji i Wykonywaniu Orzeczeń Sądowych w Sprawach Cywilnych i Handlowych, podpisanej w Lugano dnia 16 sierpnia 1988 r., zwanej dalej „Konwencją z Lugano”.

Artykuł 25

Postępowanie upadłościowe lub podobne postępowania

Do czasu wejścia w życie w tej dziedzinie wspólnych przepisów dla Państw Członkowskich, jedynym Państwem Członkowskim, w którym wspólnotowe prawo do odmiany rośliny może być objęte postępowaniem upadłościowym jest to Państwo, w którym jako pierwszym otwarto takie postępowanie w rozumieniu prawa krajowego lub konwencji stosowanych w tej dziedzinie.

Artykuł 26

Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny jako przedmiot prawa własności

Art. 22-25 stosuje się do wniosków o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, użyte w tych artykułach odniesienia do rejestru wspólnotowych praw do odmiany rośliny uważa się za odniesienia do rejestru wniosków o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

Artykuł 27

Umowne korzystanie z praw

1. Wspólnotowe prawa do odmiany rośliny mogą być w całości lub w części przedmiotem umowy upoważniającej do korzystania z nich. Upoważnienie do korzystania może być wyłączone lub nie wyłączone.

2. Uprawniony może powołać się na uprawnienia wynikające ze wspólnotowego prawa do odmiany rośliny przeciwko osobie upoważnionej do korzystania z niego, która wykracza przeciwko jakimkolwiek warunkom lub ograniczeniom związanym z korzystaniem z tego prawa stosownie do ust. 1.

*Artykuł 28***Wspólne uprawnienie**

Art. 22-27 stosuje się *mutatis mutandis* w przypadku wspólnego uprawnienia do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny odpowiednio do posiadanego udziału, jeżeli takie udziały zostały określone.

*Artykuł 29***Przysługujące z urzędu prawo wykorzystywania**

1. Urząd przyznaje jednej lub więcej osobom **prawo wykorzystywania** na wniosek tej osoby lub tych osób, wyłącznie wtedy, gdy przemawia za tym interes publiczny i po konsultacji z Radą Zarządzającą określoną w art. 36.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego, Komisji lub organizacji utworzonej dla całej Wspólnoty i zarejestrowanej przez Komisję **przysługujące z urzędu prawo wykorzystywania** może zostać udzielone określonej kategorii osób spełniających szczególne wymagania lub jakimkolwiek osobom w jednym lub więcej Państwach Członkowskich albo na obszarze całej Wspólnoty. Udzielenie to może nastąpić jedynie z uwagi na interes publiczny i za zgodą Rady Zarządzającej.

3. Udzielając prawa wykorzystania Urząd określa czynności, które są nią objęte i rozsądne warunki, które mają do niej zastosowanie oraz szczególne wymagania określone w ust. 2. Rozsądne warunki powinny uwzględniać interesy wszystkich uprawnionych z praw do odmiany rośliny, wobec których skuteczna będzie licencja przymusowa. Rozsądne warunki mogą obejmować ograniczenia czasowe, uiszczanie odpowiedniej opłaty licencyjnej jako słusznego wynagrodzenie dla uprawnionego i mogą nakładać pewne obowiązki, których spełnienie jest konieczne do korzystania z prawa wykorzystania.

4. Po upływie każdego okresu rocznego od udzielenia **przysługującego z urzędu prawa wykorzystywania** i w ramach wspomnianego wcześniej możliwego ograniczenia czasowego, każda ze stron może żądać uchylecia lub zmiany decyzji dotyczącej udzielenia **prawa wykorzystywania**. Podstawami takiego żądania może być wyłącznie zaistniała w tym czasie zmiana okoliczności przesądzających o rozstrzygnięciu.

5. **Przysługujące z urzędu prawo wykorzystywania** udziela się na żądanie uprawnionego do odmiany pochodnej, jeżeli spełniono kryteria określone w ust. 1. Rozsądne warunki określone w ust. 3 obejmują uiszczanie odpowiedniej opłaty licencyjnej, jako słusznego wynagrodzenie dla uprawnionego do odmiany macierzystej.

6. Przepisy wykonawcze stosownie do art. 114 mogą określać pewne przypadki jako przykłady interesu publicznego określonego w ust. 1 i ponadto mogą ustanawiać szczególne zasady wykonywania przepisów poprzednich ustępów.

7. Państwa Członkowskie nie mogą udzielać przysługującego z urzędu prawa wykorzystywania w odniesieniu do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

CZEŚĆ TRZECIA

WSPÓLNOTOWY URZĄD ODMIAN ROŚLIN

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 30

Status prawny, jednostki podporządkowane

1. Urząd jest organem Wspólnoty. Posiada on osobowość prawną.
2. W każdym Państwie Członkowskim Urząd posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może ona zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie nieruchomości i ruchome oraz stawać przed sądem.
3. Urząd reprezentuje jego prezes.
4. Urząd, za zgodą Rady Zarządzającej określonej w art. 36, może zlecać krajowym instytucjom wykonywanie szczególnych czynności administracyjnych Urzędu lub ustanawiać w tym celu własne podporządkowane jednostki w Państwach Członkowskich, za ich zgodą.

Artykuł 31

Pracownicy

1. Do pracowników Urzędu stosuje się [regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich](#), warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz reguły przyjęte łącznie przez instytucje Wspólnot Europejskich w celu stosowania przepisów regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia, nie narusza to przepisów art. 47 odnoszących się do członków Izby odwoławczej.
2. Bez uszczerbku dla postanowień art. 43, Urząd wykonuje wobec własnych pracowników kompetencje [organu właściwego do powołania zgodnie z przepisami regulaminu pracowniczego i warunkami zatrudnienia innych pracowników](#).

Artykuł 32

Przywileje i immunitety

Do Urzędu stosuje się Protokół o przywilejach i immunitetach Wspólnot Europejskich.

Artykuł 33

Odpowiedzialność

1. W zakresie odpowiedzialność umownej Urzędu stosuje się przepisy prawa właściwego dla umowy.
2. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do rozstrzygania sporów na mocy każdej klauzuli arbitrażowej przewidzianej w umowie zawartej przez Urząd.
3. W dziedzinie odpowiedzialności deliktowej Urząd powinien naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla praw Państw Członkowskich, szkody wyrządzone przez jego wydziały lub jego pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.
4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do rozpoznawania sporów dotyczących naprawy szkód określonych w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Urzędu określają stosowane do nich postanowienia ustanowione w ich regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia.

Artykuł 34

Języki

1. Do Urzędu stosuje się przepisy ustanowione w rozporządzeniu nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. określającym języki używane w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej⁵.
2. Wnioski do Urzędu, dokumenty wymagane do opracowania tych wniosków i wszelkie inne przedkładane dokumenty przesyła się w jednym z urzędowych języków Wspólnot Europejskich.
3. Strony w postępowaniu przed Urzędem, w rozumieniu przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 114, są uprawnione do używania w postępowaniu pisemnym i ustnym jakiegokolwiek języka urzędowego Wspólnot Europejskich z tłumaczeniem, a w przypadku przesłuchań z tłumaczeniem symultanicznym na jakikolwiek inny urzędowy język Wspólnot Europejskich wybrany przez którąkolwiek stronę postępowania.

Wykonywanie tych uprawnień nie powoduje obciążenia stron postępowania szczególnymi opłatami.

4. Usługi translatorskie niezbędne do działania Urzędu dostarcza w zasadzie Ośrodek tłumaczenia dla organów Unii.

Artykuł 35

Decyzje Urzędu

1. Decyzje Urzędu podejmowane są przez prezesa lub z jego upoważnienia, o ile nie podejmuje ich Izba odwoławcza stosownie do przepisów art. 72.

⁵ Dz.U. nr 17 z dnia 06.10.1958 r., str 385/58. [Rozporządzenie](#) ostatnio [zmienione Aktem Przystąpienia](#) z 1985 r.

2. Z zastrzeżeniem ust. 1, komitet złożony z trzech pracowników Urzędu podejmuje decyzje w sprawach przewidzianych w art. 20, 21, 29, 59, 61-63, 66 lub 100 ust. 2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 114 określają kwalifikacje członków tego komitetu, kompetencje poszczególnych członków w zakresie przygotowania rozstrzygnięcia, warunki głosowania i rolę prezesa w odniesieniu do tego komitetu. Członkowie komitetu nie są związani żadnymi instrukcjami przy podejmowaniu rozstrzygnięcia.

3. Decyzje prezesa inne niż wyszczególniono w ust. 2, o ile nie podejmuje ich sam prezes, podejmuje pracownik, któremu przekazano kompetencje stosownie do art. 42 ust. 2 lit. h).

ROZDZIAŁ II

RADA ZARZĄDZAJĄCA

Artykuł 36

Utworzenie i kompetencje

1. Przy Urzędzie ustanawia się Radę Zarządzającą. Oprócz kompetencji przyznanych Radzie Zarządzającej w innych przepisach niniejszego rozporządzenia lub przepisach określonych w art. 113 i 114, wykonuje ona wobec Urzędu następujące kompetencje:

- a) Doradza w sprawach, za które odpowiada Urząd lub wydaje w związku z tym ogólne wytyczne.
- b) Bada sprawozdanie prezesa z jego działalności i ponadto nadzoruje działalność Urzędu w oparciu o to sprawozdanie i inne otrzymywane informacje.
- c) Na wniosek Urzędu określa liczbę komitetów określonych w art. 35, jak również przydzielone im zadania i okres ich funkcjonowania lub wydaje w związku z tym ogólne wytyczne.
- d) Może uchwalić regulamin określający metody pracy Urzędu.
- e) Może wydawać wytyczne dotyczące kontroli na podstawie do art. 56 ust. 2.

2. Ponadto Rada Zarządzająca:

- może wydawać opinie i żądać informacji od Urzędu lub od Komisji, jeżeli uzna to za konieczne,
- może przysyłać Komisji ze zmianami lub bez zmian przedłożone jej wcześniej projekty na podstawie art. 42 ust. 2 lit. g) lub jej własne projekty zmian niniejszego rozporządzenia lub przepisów wykonawczych określonych w art. 113 i 114 albo innych przepisów odnoszących się do wspólnotowych praw do odmiany rośliny,
- jest konsultowana na podstawie art. 113 ust. 4 i 114 ust. 2,

- wykonuje swoje czynności w odniesieniu do budżetu Urzędu na podstawie art. 109, 111 i 112.

Artykuł 37

Skład

1. W skład Rady Zarządzającej wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich, po jednym z każdego Państwa, przedstawiciel Komisji oraz ich zastępcy.
2. Z zastrzeżeniem postanowień regulaminu proceduralnego, członkowie Rady Zarządzającej mogą być wspomagani przez asystentów i biegłych.

Artykuł 38

Przewodnictwo

1. Rada Zarządzająca wybiera spośród jej członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego w przypadku, w którym nie może on pełnić swych obowiązków.
2. Mandat przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego, wygasa gdy kończy się ich członkostwo w Radzie Zarządzającej. Bez uszczerbku dla tego przepisu, kadencja przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego trwa trzy lata, o ile nie wybrano innego przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego przed końcem tego okresu. Dopuszcza się możliwość ponownego wyboru.

Artykuł 39

Posiedzenia

1. Posiedzenia Rady Zarządzającej zwołuje jej przewodniczący.
2. Prezes Urzędu bierze udział w posiedzeniach, o ile Rada Zarządzająca nie postanowi inaczej. Nie przysługuje mu prawo głosowania.
3. Rada Zarządzająca odbywa zwyczajne posiedzenie raz w roku; ponadto zbiera się z inicjatywy jej Przewodniczącego lub na wniosek Komisji albo jednej trzeciej Państw Członkowskich.
4. Rada Zarządzająca przyjmuje regulamin wewnętrzny i zgodnie z tym regulaminem może ustanawiać podlegające jej komisje.
5. Rada Zarządzająca może zapraszać obserwatorów do udziału w jej zebraniach.
6. Sekretariat Rady Zarządzającej zapewnia Urząd.

Artykuł 40

Miejsce posiedzeń

Rada Zarządzająca zbiera się w siedzibie Komisji lub w miejscu działania Urzędu lub Urzędu badającego. Szczegóły określa regulamin wewnętrzny.

Artykuł 41

Głosowanie

1. Rada Zarządzająca podejmuje decyzje, z wyjątkiem tych, określonych w ust. 2 zwykłą większością głosów przedstawicieli Państw Członkowskich.
2. Decyzje podejmowane przez Radę Zarządzającą na podstawie art. 12 ust. 1 lit. b), art. 29, 36 ust. 1 lit. a), b), d), i e), art. 43, 47, 109 ust. 3 i art. 112 wymagają większości trzech czwartych głosów przedstawicieli Państw Członkowskich.
3. Każde Państwo Członkowskie ma jeden głos.
4. Decyzje Rady Zarządzającej nie mają mocy wiążącej w rozumieniu art. 189 Traktatu.

ROZDZIAŁ III

ZARZĄDZANIE URZĘDEM

Artykuł 42

Zadania i kompetencje prezesa

1. Prezes zarządza Urzędem.
2. Do tego celu prezes posiada szczególne zadania i kompetencje:
 - a) podejmuje wszelkie niezbędne kroki, łącznie z przyjmowaniem wewnętrznych instrukcji administracyjnych i ogłaszaniem zawiadomień, aby zapewnić działanie Urzędu zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, przepisami określonymi w art. 113 i 114 oraz z zasadami lub wytycznymi ustanowionymi przez Radę Zarządzającą na podstawie art. 36 ust. 1;
 - b) przedstawia corocznie Komisji i Radzie Zarządzającej sprawozdanie z działalności;
 - c) wykonuje wobec pracowników kompetencje określone w art. 31 ust. 2;
 - d) przedkłada wnioski określone w art. 36 ust. 1 lit. c) i w art. 47 ust. 2;
 - e) sporządza preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na podstawie art. 109 ust. 1 i wykonuje budżet stosownie do art. 110;
 - f) dostarcza informacji, o które wystąpiła Rada Zarządzająca na podstawie art. 36 ust. 2 tiret pierwsze;

- g) może przedstawić Radzie Zarządzającej projekt zmian niniejszego rozporządzenia, oraz przepisów określonych w art. 113 i 114, jak również wszelkich innych przepisów odnoszących się do wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin;
- h) może przekazywać swe kompetencje innym pracownikom Urzędu, z zastrzeżeniem przepisów wymienionych w art. 113 i 114.

3. Prezes jest wspomagany przez jednego lub więcej zastępców prezesa. Jeżeli prezes jest nieobecny lub niedysponowany, zastępca prezesa lub jeden z zastępców prezesa zastępuje go zgodnie z ustanowionym postępowaniem lub z wytycznymi wydanymi przez Radę Zarządzającą na podstawie art. 36 ust. 1.

Artykuł 43

Nominacja wyższych urzędników

1. Prezesa Urzędu mianuje Rada spośród listy kandydatów przedstawionych przez Komisję, po uzyskaniu opinii Rady Zarządzającej. Rada jest upoważniona do odwołania prezesa na wniosek Komisji, po uzyskaniu opinii Rady Zarządzającej.
2. Kadencja prezesa nie może przekraczać pięciu lat. Mandat jest odnawialny.
3. Zastępca lub zastępcy prezesa są mianowani lub odwoływani zgodnie z postępowaniem przewidzianym w ust. 1 i 2, po konsultacji z prezesem.
4. Rada wykonuje kompetencje dyscyplinarne w odniesieniu do urzędników określonych w ust. 1 i 3.

Artykuł 44

Kontrola zgodności z prawem

1. Komisja kontroluje zgodność z prawem tych działań prezesa, w stosunku do których wspólnotowe prawo nie przewiduje nadzoru przez inny organ w zakresie zgodności z prawem, oraz działania Rady Zarządzającej odnoszące się do budżetu Urzędu.
2. Komisja wymaga, aby każde bezprawne działanie wymienione w ust. 1 zostało zmienione lub unieważnione.
3. Państwa Członkowskie, każdy członek Rady Zarządzającej lub inna osoba której bezpośrednio i osobiście dotyczy mogą zwrócić się do Komisji o zbadanie zgodności z prawem wyraźnego lub dorozumianego działania określonego w ust. 1. Osoby te mogą zgłosić się do Komisji w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym zainteresowana strona została powiadomiona o tym działaniu. Komisja w terminie dwóch miesięcy podejmie decyzję i zawiadomi o niej strony.

ROZDZIAŁ IV

IZBY ODWOŁAWCZE

Artykuł 45

Ustanowienie i uprawnienia

1. W Urzędzie ustanawia się jedną lub więcej Izb odwoławczych.
2. Izba lub Izby odwoławcze są właściwe w rozstrzyganiu odwołań od decyzji określonych w art. 67.
3. Izbę lub Izby odwoławcze zwołuje się w miarę potrzeby. Liczbę Izb odwoławczych i ich zadania określają przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 114.

Artykuł 46

Skład Izb odwoławczych

1. Izba odwoławcza składa się z przewodniczącego i dwóch członków.
2. Przewodniczący dla każdej sprawy wybiera innych członków i ich zastępców z listy kwalifikowanych członków sporządzonej na podstawie art. 47 ust. 2.
3. Izba odwoławcza może rozszerzyć swój skład o dwóch dalszych członków ze wspomnianej listy, jeżeli uważa, że wymaga tego charakter odwołania.
4. Wymagane kwalifikacje członków każdej z Izb odwoławczych, kompetencje poszczególnych członków w zakresie przygotowywania rozstrzygnięć i reguły głosowania określają przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 114.

Artykuł 47

Niezależność członków Izb odwoławczych

1. Przewodniczących Izb odwoławczych i ich zastępców mianuje Rada z listy kandydatów w odniesieniu każdego przewodniczącego i każdego zastępcę, którą przedstawia Komisja po otrzymaniu opinii Rady Zarządzającej. Kadencja trwa pięć lat. Może ona zostać odnowiona.
2. Inni członkowie Izb odwoławczych, stosownie do przepisów art. 46 ust. 2, wybierani są na okres pięciu lat na wniosek Urzędu z listy członków sporządzonej przez Radę Zarządzającą. Lista zostaje ustalona na okres pięciu lat. Okres ten można odnowić dla całej listy lub jej części.
3. Członkowie Izb odwoławczych są niezależni. W podejmowaniu rozstrzygnięć nie są oni związani żadnymi instrukcjami.
4. Członkowie Izb odwoławczych nie mogą być członkami komitetów określonych w art. 35 ani pełnić innych czynności w Urzędzie. Działalność członków Izb odwoławczych może być działalnością dodatkową.
5. Członków Izb odwoławczych nie można zwolnić ze swych czynności ani skreślić z listy w czasie ich kadencji, chyba że istnieją poważne podstawy do takiego zwolnienia, a

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich podejmie taką decyzję, na wniosek Komisji i po uzyskaniu opinii Rady Zarządzającej.

Artykuł 48

Wyłączenie i wniosek o wyłączenie

1. Członkowie Izb odwoławczych nie mogą brać udziału w jakimkolwiek postępowaniu odwoławczym, jeżeli mają w nim osobisty interes albo jeżeli uczestniczyli uprzednio jako pełnomocnicy stron w sprawie będącym przedmiotem odwołania, lub jeśli uczestniczyli oni w wydaniu decyzji będącej przedmiotem postępowania odwoławczego.
2. Jeżeli z któregoś powodu wymienionego w ust. 1, bądź z innego powodu, członek Izby odwoławczej uważa, że nie powinien brać udziału w postępowaniu odwoławczym, powinien o tym powiadomić Izbę odwoławczą.
3. Strona postępowania może wystąpić o wyłączenie członka Izby odwoławczej z powodów wspomnianych w ust. 1, lub jeśli podejrzewa ich o stronniczość. Złożenie takiego wniosku nie jest dopuszczalne, jeżeli strona postępowania odwoławczego podjęła czynności procesowe, mimo, że podjęła już wiadomość o podstawie wyłączenia. Wyłączenia nie można uzasadniać narodowością członków.
4. Izby odwoławcze podejmują decyzje co do tego jaka czynność ma być podjęta w przypadkach w określonych ust. 2 i 3 bez udziału zainteresowanego członka. W celu podjęcia takiej decyzji, członek który wycofał się lub co do którego złożono wniosek o wyłączenie, zostaje zastąpiony przez zastępcę.

CZĘŚĆ CZWARTA

POSTĘPOWANIE PRZED URZĘDEM

ROZDZIAŁ I

WNIOSKI

Artykuł 49

Składanie wniosków

1. Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny składa się, zależnie od wyboru wnioskodawcy:
 - a) bezpośrednio w Urzędzie, lub
 - b) w jednym z podporządkowanych jednostek lub w jednej z instytucji krajowych ustanowionych lub upoważnionych na podstawie art. 30 ust. 4, o ile składający wniosek powiadomi bezpośrednio Urząd o jego złożeniu w ciągu dwóch tygodni od jego złożenia.

Szczegółowe zasady dotyczące sposobu dokonania powiadomienia określonego w lit. b) mogą zostać określone w przepisach wykonawczych ustanowionych na podstawie art. 114. Zaniechanie powiadomienia Urzędu o wniosku złożonym stosownie do lit. b) nie wpływa na ważność wniosku, o ile zostanie on dostarczony do Urzędu w ciągu miesiąca po jego złożeniu go w podporządkowanej jednostce lub w instytucji krajowej.

2. W przypadku gdy wniosek złożono w jednej z instytucji krajowych określonej w ust. 1 lit. b), podejmie ona wszelkie kroki, aby przesłać wniosek do Urzędu w ciągu dwóch tygodni od jego złożenia. Instytucje krajowe mogą pobierać opłatę od wnioskodawcy, która nie powinna przekraczać kosztów administracyjnych otrzymania i przekazania wniosku.

Artykuł 50

Zasady regulujące wnioski

1. Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny powinien zawierać co najmniej:

- a) wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny;
- b) określenie botanicznej grupy taksonomicznej;
- c) informacje umożliwiające identyfikację składającego wniosek, lub gdzie to stosowne osoby wspólnie składające wniosek;
- d) nazwę hodowcy i zapewnienie, że zgodnie z wiedzą składającego wniosek żadne inne osoby nie uczestniczyły w wytworzeniu lub w odkryciu i ujawnieniu odmiany; jeżeli wnioskodawca nie jest hodowcą lub jednym z hodowców, to dostarcza on stosowny dokumentację dowodową wykazującą jak wszedł w posiadanie uprawnienia do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny;
- e) tymczasowe oznaczenie odmiany;
- f) dokładny opis odmiany;
- g) geograficzne miejsce pochodzenia odmiany;
- h) pełnomocnictwa przedstawiciela procesowego;
- i) szczegóły dotyczące wcześniejszego zarobkowego korzystania z odmiany;
- j) szczegóły dotyczące wszelkich innych wniosków związanych z odmianą.

2. Szczegóły dotyczące warunków przewidzianych w ust. 1, włączając w to przepisy o dostarczaniu dalszych informacji, mogą zostać ustanowione w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114.

3. We wniosku należy zaproponować nazwę odmiany, którą można dołączyć do wniosku.

Artykuł 51

Data wniosku

Data wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny jest data, w której Urząd otrzymał ważny wniosek stosownie do art. 49 ust. 1 lit. c) albo jednostka podporządkowana lub instytucja krajowa stosownie do postanowień art. 49 ust. 1 lit. b), o ile wniosek ten spełnia wymogi określone w art. 50 ust. 1 i uiszczona została opłata stosownie do art. 83 w terminie określonym przez Urząd.

Artykuł 52

Pierwszeństwo

1. Pierwszeństwo wniosku ustala się według daty otrzymania wniosku. Jeżeli wnioski mają tę samą datę złożenia, pierwszeństwo określa się według kolejności złożenia, jeżeli można ją ustalić. W przeciwnym razie wnioski mają to samo pierwszeństwo.
2. Jeżeli składający wniosek lub jego poprzednik prawny złożył już wniosek o prawo do odmiany w jednym z Państw Członkowskich lub w państwie - członków Międzynarodowego Związku ds. Ochrony Nowych Odmian Roślin, a wniosek złożono w ciągu dwunastu miesięcy od daty złożenia wcześniejszego wniosku, wnioskodawca korzysta z prawa pierwszeństwa według daty wcześniejszego wniosku w odniesieniu do wniosku o wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, o ile w dniu złożenia wniosku nadal istnieje wcześniejszy wniosek.
3. Prawo pierwszeństwa skutkuje w ten sposób, że datę złożenia wcześniejszego wniosku uważa się za datę złożenia wniosku o wspólnotowe prawo do odmiany rośliny do celów art. 7, 10 i 11.
4. Ust. 2 i 3 stosuje się także wobec wcześniejszych wniosków złożonych w innym Państwie Członkowskim, o ile w dniu złożenia wniosku o wspólnotowe prawo do odmiany rośliny spełniono w odniesieniu do tego Państwa Członkowskiego warunki określone w art. 12 ust. 1 lit. b) zdanie drugie.
5. Roszczenie o przyznanie prawa pierwszeństwa wcześniejszego niż przewidziano w ust. 2 wygasa, jeżeli wnioskodawca nie dostarczył Urzędowi w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku kopii wcześniejszego wniosku poświadczonego przez organy właściwe do rozpatrzenia wniosku. Jeżeli wcześniejszy wniosek nie został sporządzony w jednym z urzędowych języków Wspólnot Europejskich, Urząd może dodatkowo wymagać tłumaczenia wcześniejszego wniosku na jeden z tych języków.

ROZDZIAŁ II

URZĘDOWE BADANIE

Artykuł 53

Formalne badanie wniosku

1. Urząd sprawdza, czy:

- a) wniosek złożono ważnie stosownie do przepisów art. 49;
- b) wniosek odpowiada warunkom przewidzianym w art. 50 i warunkom przewidzianym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tego artykułu;
- c) w razie potrzeby, czy roszczenie o przyznanie pierwszeństwa odpowiada przepisom art. 52 ust. 2, 4 i 5; i
- d) w terminie określonym przez Urząd uiszczono opłaty ustanowione stosownie do art. 83.

2. Jeżeli wniosek spełniający warunki określone w art. 51, nie spełnia jednak innych warunków określonych w art. 50, Urząd umożliwia składającemu wniosek usunięcie stwierdzonych braków.

3. Jeżeli wniosek nie spełnia warunków określonych w art. 51, Urząd powiadamia o tym wnioskodawcę, lub jeżeli jest to niemożliwe, publikując tę informację stosownie do przepisów art. 89.

Artykuł 54

Badanie merytoryczne

1. Urząd bada, czy odmiana może być przedmiotem wspólnotowego prawa do odmiany rośliny stosownie do przepisów art. 5, czy odmiana jest nowa stosownie do przepisów art. 10, czy wnioskodawca jest uprawniony do złożenia wniosku stosownie do przepisów art. 12 i czy spełnione zostały warunki określone w art. 82. Urząd bada także, czy proponowana nazwa odmiany jest właściwa stosownie do art. 63. W tym celu może on skorzystać z pomocy innych organów.

2. Pierwszego wnioskodawcę uważa się za uprawnionego do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny na podstawie art. 11. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku Urząd zostanie powiadomiony lub jeżeli wynika to z dostarczonego ostatecznego orzeczenia odnośnie żądania uprawnienia stosownie do art. 98 ust. 4, że uprawnienie nie przysługuje lub nie przysługuje wyłącznie pierwszemu wnioskodawcy. Jeżeli ustalono tożsamość uprawnionego wyłącznie lub innych uprawnionych osób, ta osoba lub te osoby mogą przystąpić do postępowania jako składający wniosek.

Artykuł 55

Badanie techniczne

1. W przypadku gdy Urząd w wyniku badania na podstawie art. 53 i 54 nie stwierdził żadnych przeszkód w przyznaniu wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, uczyni on przygotowania do przeprowadzenia sprawdzenia technicznego związanego ze zgodnością z warunkami ustanowionymi w art. 7, 8 i 9 przez właściwy urząd lub urzędy, co najmniej w jednym z Państw Członkowskich, którym Rada Zarządzająca powierzyła odpowiedzialność za techniczne sprawdzanie odmian należących do danej grupy taksonomicznej, zwanymi dalej „Urzędem lub Urzędami badającymi”.

2. W przypadku gdy żaden Urząd badający nie jest dostępny, Urząd, za zgodą Rady Zarządzającej, może powierzyć innym właściwym instytucjom odpowiedzialność za badanie lub ustanowić własne podporządkowane jednostki dla wykonania tych samych celów. Dla potrzeb niniejszego rozdziału takie instytucje lub podporządkowane jednostki uważa się za Urzędy badające. Mogą one korzystać z ułatwień postawionych im do dyspozycji przez składającego wniosek.
3. Urząd przekazuje Urzędom badającym kopie wniosków zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114.
4. Urząd określa w drodze ogólnych regulacji lub na wniosek, w indywidualnych sprawach kiedy, dokąd i w jakich ilościach i jakiej jakości należy dostarczyć materiał siewny do badania technicznego i jako próby wzorcowe.
5. W przypadku gdy składający wniosek wysuwa roszczenie o przyznanie mu prawa pierwszeństwa na podstawie art. 52 ust. 2 lub 4, powinien on dostarczyć w ciągu dwóch lat od daty złożenia wniosku stosownie do art. 51 potrzebny materiał i ewentualnie inne wymagane dokumenty. Jeżeli wycofano lub odrzucono wcześniejszy wniosek przed upływem dwóch lat, Urząd może wymagać od wnioskodawcy dostarczenia materiału lub ewentualnych innych dokumentów w określonym terminie.

Artykuł 56

Przeprowadzanie badania technicznego

1. Urzędy badające przeprowadzają próbną uprawę odmiany lub inne wymagane badania do celów badania technicznego, o ile nie przewidziano innych sposobów przeprowadzania badania technicznego odnoszących się do zgodności z warunkami określonymi w art. 7-9.
2. Przeprowadzanie badania technicznego powinno być zgodne z wytycznymi dotyczącymi badania wydanymi przez Radę Zarządzającą lub z jakimkolwiek instrukcjami określonymi przez Urząd.
3. Do celów badania technicznego Urzędy badające mogą, za zgodą Urzędu, korzystać z pomocy innych podmiotów posiadających odpowiednie kwalifikacje techniczne i uwzględniać wyniki badań, ustalenia i informacje zebrane przez te podmioty
4. Każdy Urząd badający, o ile Urząd nie postanowił inaczej, rozpoczyna badanie techniczne nie później niż w dniu, w którym rozpoczynałoby się badanie techniczne na podstawie wniosku o krajowe prawo ochronne złożonego w dniu, w którym Urząd badający otrzymał wniosek przesłany przez Urząd.
5. W przypadku art. 55 ust. 5 każdy Urząd badający o ile Urząd nie postanowił inaczej, rozpoczyna sprawdzenie techniczne na podstawie wniosku o krajowe prawo ochronne, o ile w tym dniu dostarczono potrzebny materiał i inne wymagane dokumenty.
6. Rada Zarządzająca może zdecydować, że badanie techniczne odmian winorośli i drzew może rozpocząć się później.

Artykuł 57

Sprawozdanie z badania

1. Urząd badający na żądanie Urzędu lub jeżeli uważa, że wyniki badania technicznego wystarczają do oceny odmiany, przesyła Urzędowi sprawozdanie z badania, a także opis odmiany, jeżeli ustalili że spełniono warunki określone w art. 7-9.
2. Urząd powiadamia składającego wniosek o wynikach badania technicznego i opisie odmiany i umożliwia mu wniesienia uwag w tym przedmiocie.
3. Urząd może, z urzędu po porozumieniu się ze składającym wniosek, lub na jego żądanie, przeprowadzić uzupełniające badanie, jeżeli uważa, że sprawozdanie z badania nie stanowi wystarczającej podstawy do rozstrzygnięcia. Do celu oceny wyników każde uzupełniające badanie przeprowadzone przed uprawomocnieniem się rozstrzygnięcia stosownie do art. 61 i 62 uważa się za część badania określonego w art. 51 ust. 1.
4. Wyniki badania technicznego są przedmiotem wyłącznych praw Urzędu, który jest uprawniony do rozporządzania nimi i mogą być one używane w inny sposób przez Urzędy badające, tylko za zgodą Urzędu.

Artykuł 58

Koszty badania technicznego

Urząd wypłaca Urzędowi badającemu opłatę zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 114.

Artykuł 59

Sprzeciw wobec przyznania prawa

1. Każdy może złożyć na piśmie w Urzędzie sprzeciw wobec przyznania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.
2. Sprzeciwiający są obok składającego wniosek, stronami w postępowaniu o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny. Bez uszczerbku dla przepisów art. 88, sprzeciwiający się mają dostęp do dokumentów, łącznie z wynikami badania technicznego i opisu odmiany określonych w art. 57 ust. 2.
3. Sprzeciw mogą opierać się tylko na twierdzeniu, że:
 - a) nie spełniono warunków określonych w art. 7-11;
 - b) istnieje jedna z przeszkód do nadania wnioskowanej nazwy odmiany, określona w art. 63 ust. 3 lub 4.
4. Sprzeciw można składać:
 - a) w przypadkach sprzeciwów przewidzianych w ust. 3 lit. a) - w każdym czasie po złożeniu wniosku, przed wydaniem decyzji w sprawie na podstawie art. 61 i 62;

b) w przypadkach sprzeciwów przewidzianych w ust. 3 lit. b) - w ciągu trzech miesięcy po ogłoszeniu wnioskowanej nazwy odmiany na podstawie art. 89.

5. Decyzje w sprawie sprzeciwów można podejmować łącznie z decyzjami podejmowanymi na podstawie art. 61, 62 i 63.

Artykuł 60

Pierwszeństwo nowego wniosku w przypadku sprzeciwów

Jeżeli sprzeciw dotyczący niespełnienia warunków określonych w art. 11 prowadzi do wycofania lub odrzucenia wniosku o wspólnotowe prawo do odmiany rośliny i jeżeli sprzeciwiający się w ciągu miesiąca od dnia wycofania lub ostatecznego odrzucenia wniosku złoży wniosek o wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, może on żądać, aby datę wycofania lub odrzucenia wniosku uważano za datę wniesienia jego wniosku.

ROZDZIAŁ III

ROZSTRZYGNĘCIA

Artykuł 61

Odrzucenie

1. Urząd odrzuca wnioski o przyznanie wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, jeśli ustalą, że wnioskodawca:

- a) nie usunął braków w rozumieniu art. 53, do usunięcia których wyznaczono mu dodatkowy termin;
- b) nie zastosował się w wyznaczonym terminie do ogólnego przepisu lub do żądania stosownie do art. 55 ust. 4 lub 5, o ile Urząd nie zezwolił mu na nieprzedkładanie materiału; lub
- c) nie wnioskował o nazwę odmiany odpowiednio stosownie do art. 63.

2. Urząd odmawia przyznania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, jeżeli:

- a) stwierdzi, że nie spełniono warunków wymaganych do sprawdzenia stosownie do art. 54; lub
- b) dojdzie do wniosku na podstawie sprawozdania ze sprawdzenia stosownie do art. 57, że nie spełniono warunków określonych w art. 7, 8 i 9.

Artykuł 62

Przyznanie

Urząd przyznaje wspólnotowe prawo do odmiany rośliny, jeżeli stwierdzi, że wyniki badania są wystarczające do wydania decyzji. Decyzja ta powinna zawierać urzędowy opis odmiany.

Artykuł 63

Nazwa odmiany

1. W przypadku gdy wspólnotowe prawo do odmiany zostało przyznane, Urząd zatwierdza dla tej odmiany nazwę wnioskowaną przez składającego wniosek stosownie do przepisów art. 50 ust. 3, jeżeli na podstawie badania dokonanego na podstawie art. 54 ust. 1 zdanie drugie uzna te nazwę za właściwą.

2. Nazwa odmiany jest właściwa, jeżeli nie zaistniały przeszkody określone w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

3. Przeszkody w nadaniu nazwy odmiany, występują w przypadku jeśli:

- a) jej używanie na obszarze Wspólnoty naruszałoby wcześniejsze prawa osób trzecich;
- b) może spowodować trudności jej użytkownikom w jej rozpoznaniu lub odtworzeniu;
- c) jest tożsama lub może wprowadzić w błąd ze względu na podobieństwo do nazwy innej odmiany tego samego lub pokrewnego gatunku, którą wpisano do urzędowego rejestru odmian roślin lub pod którą materiał innej odmiany wprowadzono do obrotu w Państwie Członkowskim lub w państwie członkowskim Międzynarodowego Związku ds. Ochrony Nowych Odmian Roślin, chyba że ta odmiana już nie istnieje i jej nazwa nie uzyskała większego znaczenia;
- d) jest tożsama lub można ją pomylić z innymi oznaczeniami używanymi powszechnie w obrocie towarowym lub którą zastrzeżono na podstawie odrębnych przepisów;
- e) może wywołać zgorszenie w jednym z Państw Członkowskich lub narusza porządek publiczny;
- f) może wprowadzać w błąd co do właściwości odmiany, jej wartości lub tożsamości, lub tożsamości hodowcy lub innej strony w postępowaniu.

4. Przeszkodami, w przypadku odmiany, która została wcześniej wpisana:

- a) w jednym z Państw Członkowskich; lub
- b) w państwie członkowskim Międzynarodowego Związku ds. Ochrony Nowych Odmian Roślin; lub
- c) w innym państwie, co do którego postanowiono w akcie prawa wspólnotowego, że odmiany ocenia się zgodnie z regułami równoważnymi do tych, które ustanowiono w dyrektywach o wspólnym katalogu odmian;

do urzędowego rejestru odmian roślin lub których materiał wprowadzono w tych państwach do obrotu w celach handlowych, a wnioskowana nazwa odmiany różni się od tej, która została

tam zarejestrowana lub której tam się używa, chyba że wobec nazwy takiej istnieje przeszkoda przewidziana w ust. 3.

5. Urząd ogłasza, które gatunki uważa za „pokrewne” w rozumieniu ust. 3 lit. c).

ROZDZIAŁ IV

UTRZYMYWANIE WSPÓLNOTOWEGO PRAWA

DO ODMIANY ROŚLINY

Artykuł 64

Badanie techniczne

1. Urząd bada trwanie niezmiennego istnienia chronionych odmian.
2. W tym celu przeprowadza się badanie techniczne stosownie do art. 55 i 56.
3. Uprawniony obowiązany jest dostarczyć do Urzędu i do Urzędów badających, którym powierzono techniczne badanie odmiany, wszelkich informacji potrzebnych do oceny niezmiennego istnienia odmiany. Jest on obowiązany, zgodnie ze wskazówkami wydanymi przez Urząd, do dostarczania materiału odmiany i umożliwienie sprawdzenia, czy podjęto właściwe środki, aby zapewnić trwanie niezmiennego istnienia odmiany.

Artykuł 65

Sprawozdanie z badania technicznego

1. Urząd badający, któremu powierzono badanie techniczne, na żądanie Urzędu lub jeżeli ustalą, że odmiana nie jest wyrównana lub trwała, przesyła Urzędowi sprawozdanie ze swoimi wnioskami.
2. Jeżeli w wyniku badania technicznego zostały wykryte odstępstwa stosownie do postanowień ust. 1, Urząd powiadamia uprawnionego o wynikach badania technicznego i daje mu możliwość wniesienia uwag do tego sprawozdania.

Artykuł 66

Zmiana nazwy odmiany

1. Urząd zmienia nazwę odmiany ustaloną stosownie do art. 63, jeżeli ustalą, że nazwa nie spełnia lub przestała spełniać warunki określone w art. 63, a w przypadku sprzeczności z wcześniejszym prawem trzeciej strony, jeśli uprawniony wyraził zgodę na zmianę, lub jeżeli jemu lub jakiegokolwiek osobie zobowiązanej do używania nazwy odmiany prawomocnym orzeczeniem zakazano używania tej nazwy odmiany.
2. Urząd umożliwia uprawnionemu złożenia wniosku co do nowej nazwy odmiany i postępuje zgodnie z art. 63.

3. Wobec wnioskowanej nowej nazwy odmiany można zgłaszać sprzeciwy zgodnie z art. 59 ust. 3 lit. b).

ROZDZIAŁ V

ODWOŁANIA

Artykuł 67

Decyzje, od których przysługuje odwołanie

1. Odwołanie przysługuje od decyzji Urzędu podjętych na podstawie art. 20, 21, 59, 62, 63 i 66, oraz od decyzji dotyczących opłat wydanych na podstawie art. 83, kosztów, wydanych na podstawie art. 85, wpisania lub skreślenia danych w rejestrze, wydanych na podstawie art. 87 i jawności rejestru, wydanych na podstawie do art. 88.
2. Odwołanie wniesione na podstawie ust. 1 ma skutek zawieszający. Jednak Urząd może zarządzić wykonanie zaskarżonej decyzji, jeżeli uzna, że okoliczności tego wymagają.
3. Odwołanie przysługuje od decyzji Urzędu wydanych na podstawie art. 29 i 100 ust. 2, chyba że odwołanie zostało wniesione bezpośrednio na podstawie art. 74. W takim przypadku wniesienie odwołania nie ma skutku zawieszającego.
4. Odwołanie od decyzji, które nie kończy postępowania w sprawie w stosunku do jednej ze stron, można wnieść jedynie łącznie z odwołaniem od decyzji ostatecznej, o ile w decyzji nie przewidziano możliwości wniesienia odrębnego odwołania.

Artykuł 68

Osoby uprawnione do wniesienia odwołania i do występowania jako strony w postępowaniu

Każda osoba fizyczna lub prawna może, z zastrzeżeniem art. 82, wnieść odwołanie od decyzji, której jest adresatem, oraz od decyzji, które, mimo że zostały skierowane do innej osoby, dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie. Strony postępowania są uprawnione do uczestniczenia w postępowaniu odwoławczym, a Urząd obowiązany jest do uczestniczenia w nim.

Artykuł 69

Termin i forma

Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędzie w ciągu dwóch miesięcy od doręczenia decyzji osobie odwołującej się, a gdy nie miało to miejsca, w ciągu dwóch miesięcy od ogłoszenia decyzji, uzasadnienie odwołania składa się w ciągu czterech miesięcy od wspomnianego wcześniej doręczenia lub ogłoszenia.

Artykuł 70

Rewizja wstępna

1. Urząd zmienia decyzję, jeżeli jednostka, która w ramach Urzędu przygotowała rozstrzygnięcie, uzna, że odwołanie jest dopuszczalne i zasługuje na uwzględnienie. Taka możliwość nie istnieje, jeżeli kilka stron wniosło odwołanie, a ich wnioski są przeciwstawne.

2. Jeżeli decyzja nie została zmieniona w ciągu miesiąca od otrzymania uzasadnienia odwołania, Urząd postępuje następująco w odniesieniu do odwołania:

- rozstrzyga, czy podejmie działanie stosownie do drugiego zdania ust. 2 art. 67, i
- przekazuje odwołanie Izbie odwoławczej.

Artykuł 71

Rozpatrywanie odwołań

1. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Urząd sprawdza, czy odwołanie jest uzasadnione.

2. Przy rozpatrywaniu odwołania Izba odwoławcza może, o ile pojawi się taka potrzeba, wezwać strony w postępowaniu odwoławczym do zajęcia stanowiska w określonym terminie w stosunku do komunikatów przez nią publikowanych lub materiałów dostarczonych przez inne strony postępowania odwoławczego. Strony postępowania odwoławczego mogą składać ustne oświadczenia.

Artykuł 72

Decyzja w sprawie odwołania

Izba odwoławcza wydaje decyzję w sprawie odwołania na podstawie badania dokonanego stosownie do art. 71. Izba odwoławcza może wykonywać podejmować wszelkie czynności, które należą do kompetencji Urzędu, albo przekazać sprawę właściwej jednostce Urzędu do dalszego działania w tej sprawie. W takim przypadku Urząd, o ile stan faktyczny nie uległ zmianie, związany jest motywami rozstrzygnięcia podanymi przez Izbę odwoławczą.

Artykuł 73

Skarga

1. Na decyzję Izby odwoławczej przysługuje skarga do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Skargę można oprzeć na następujących podstawach: brak kompetencji, poważne naruszenie przepisów postępowania, naruszenie przepisów Traktatu, niniejszego rozporządzenia lub [zasad państwa prawa](#) odnoszących się do tego rozporządzenia, oraz nadużycie władzy.

3. Skarga przysługuje każdej stronie postępowania odwoławczego, która została pokrzywdzona w wyniku wydania decyzji w tej sprawie, oraz Komisji i Urzędowi.

4. Skargę wnosi się do Trybunału Sprawiedliwości w ciągu dwóch miesięcy od doręczenia decyzji Izby odwoławczej.

5. W przypadku przekazania sprawy przez Trybunał Sprawiedliwości Izbie odwoławczej do ponownego rozpoznania, o ile stan faktyczny nie uległ zmianie, Izba związana jest motywami rozstrzygnięcia podanymi przez Trybunał Sprawiedliwości.

Artykuł 74

Odwołanie bezpośrednie

1. Na decyzje Urzędu podjęte na podstawie art. 29 i 100 ust. 2 przysługuje bezpośrednia skarga do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Przepis art. 73 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ VI

INNE WYMOGI PROCEDURALNE

Artykuł 75

Uzasadnienie decyzji, prawo reprezentowania stron przed sądem

W decyzji Urzędu powinny zostać podane podstawy, na których oparto decyzję. Powinny one opierać się na podstawach lub dowodach, co do których strony postępowania miały możliwość przedstawienia swoich uwag ustne lub na piśmie.

Artykuł 76

Badanie stanu faktycznego przez Urząd z własnej inicjatywy

W postępowaniu przed Urzędem, może on badać stan faktyczny z własnej inicjatywy, w jakim podlega on badaniu na podstawie art. 54 i 55. Urząd nie uwzględni stanu faktycznego i materiału dowodowego, który nie został przedstawiony w ustalonym przez niego terminie.

Artykuł 77

Postępowanie ustne

1. Urząd zarządza przeprowadzenie postępowania ustnego z urzędu lub na żądanie którejkolwiek ze stron w postępowaniu.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3, postępowanie ustne przed Urzędem jest niejawne.

3. Postępowanie ustne przed Izłą odwoławczą, łącznie z ogłoszeniem decyzji, jest jawne, chyba że Izba odwoławcza, przed którą toczy się postępowanie, postanowi inaczej w okolicznościach, gdy jawność może spowodować poważne i **niczym nieusprawiedliwione ujemne skutki**, szczególnie w odniesieniu do którejkolwiek ze stron postępowania odwoławczego.

*Artykuł 78***Dopuszczenie dowodów**

1. W każdym postępowaniu przed Urzędem środki dowodowe mogą obejmować:
 - a) przesłuchanie stron postępowania;
 - b) żądanie dostarczenia informacji;
 - c) przedstawianie dokumentów i innych materiałów dowodowych;
 - d) zeznania świadków;
 - e) opinie biegłych;
 - f) oględziny;
 - g) złożenie pisemnego oświadczenia pod przysięgą.
2. Jeżeli Urząd rozstrzyga kolegiально, organ kolegialny może zlecić jednemu ze swych członków zbadania powołanych dowodów.
3. Jeżeli Urząd uzna za niezbędne, aby strona postępowania, świadek lub rzeczoznawca złożyli zeznania ustnie:
 - a) wydaje nakaz stawienia zobowiązujący określoną osobą do stawienia się, lub
 - b) zwróci się do właściwego sądu lub innego organu w państwie, w którym określona osoba sprawami stałe miejsce zamieszkania, przesłuchania tej osoby, zgodnie z przepisami art. 91 ust. 2.
4. Strona postępowania, świadek lub biegły wezwani do stawienia przed Urzędem mogą wystąpić o zezwolenie na przesłuchanie ich przez właściwy sąd lub inny uprawniony organ w państwie, w którym mają stałe miejsce zamieszkania. W razie złożenia takiego wniosku lub w przypadku niestawienia się na wezwanie, Urząd może, na podstawie art. 91 ust. 2, zwrócić się do właściwego sądu lub innego uprawnionego organu o przesłuchanie tej osoby.
5. Strony postępowania, świadkowie lub biegli mogą być przesłuchiwać przed Urzędem pod przysięgą lub w innej wiążącej formie, jeśli Urząd uzna to za stosowne, Urząd może też zwrócić się do właściwego sądu lub innego uprawnionego organu w państwie, w którym stałe miejsce zamieszkania ma określona osoba o przesłuchanie jej przy zachowaniu wymaganych warunków.
6. Zwracając się do właściwego sądu lub innego uprawnionego organu o przeprowadzenie dowodu, Urząd może zwrócić się o przyjęcie zeznań pod przysięgą i o zezwolenie pracownikowi Urzędu na uczestniczenie w przesłuchaniu i zadawanie pytań

stronie postępowania, świadkowi lub biegłemu za pośrednictwem sądu lub innego organu albo bezpośrednio.

Artykuł 79

Doręczenia

Urząd doręcza z urzędu wszelkie decyzje i wezwania, a także o komunikaty i materiały, od których liczy się termin, albo jeżeli wymagają tego inne przepisy niniejszego rozporządzenia lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia lub jeśli tak zarządził prezes Urzędu. Doręczenia mogą być dokonywane za pośrednictwem właściwych do spraw odmian roślin urzędów Państw Członkowskich.

Artykuł 80

Przywrócenie stanu poprzedniego

1. W przypadku gdy, pomimo zachowania należytej staranności, składający wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, uprawniony lub inna strona postępowania przed Urzędem nie dotrzymała wyznaczonego terminu w stosunku do Urzędu, z uwagi na szczególne okoliczności, należy przywrócić termin, o ile niedotrzymanie wyznaczonego terminu bezpośrednio powoduje na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia utratą jakiegokolwiek uprawnienia lub prawa do wniesienia środków odwoławczych.

2. Wniosek powinien zostać złożony na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyny uchybienia terminu. Czynności, dla której określony był termin należy dopełnić w tym samym terminie. Wniosek o przywrócenie terminu można składać w ciągu roku od wygaśnięcia terminu, który nie został dotrzymany.

3. We wniosku należy wskazać podstawy i stan faktycznego, na jakich jest on oparty

4. [Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do](#) terminu określonego w ust. 2 ani do terminów określonych w art. 52 ust. 2, 4 i 5.

5. Osoba, która w Państwie Członkowskim korzystała w dobrej wierze lub dokonała skutecznych i rzetelnych przygotowań w celu korzystania z odmiany będącej przedmiotem opublikowanego wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny lub już przyznanego wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, w czasie pomiędzy utratą praw na podstawie ust. 1 w odniesieniu do wniosku lub do przyznanego wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, może nadal z niego bezpłatnie korzystać w swoim przedsiębiorstwie lub na potrzeby swojego przedsiębiorstwa.

Artykuł 81

Zasady ogólne

1. W braku odpowiednich postanowień proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu lub w przepisach przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, Urząd stosuje zasady ogólne wspólne dla praw Państw Członkowskich.

2. Art. 48 stosuje się *mutatis mutandis* do pracowników Urzędu, w zakresie w jakim uczestniczą oni w podejmowaniu decyzji określonych w art. 67, a w odniesieniu do pracowników Urzędów badających - w stopniu w jakim współuczestniczą oni w przygotowaniu tych decyzji.

Artykuł 82

Przedstawiciel procesowy

Osoby nie mające stałego miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium Wspólnoty lub których przedsiębiorstwo nie zostało utworzone na terytorium Wspólnoty mogą brać udział w postępowaniu przed Urzędem tylko wówczas, jeżeli powołają one przedstawiciela procesowego, który ma stałe miejsce zamieszkania, siedzibę lub jego przedsiębiorstwo zostało utworzone na terytorium Wspólnoty.

ROZDZIAŁ VII

OPLĄTY, UGODA DOTYCZĄCA PODZIAŁU KOSZTÓW

Artykuł 83

Opląty

1. Urząd pobiera opłaty za swoje czynności urzędowe podejmowane na podstawie niniejszego rozporządzenia, a także za każdy rok utrzymywania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, stosownie do przepisów przyjętych na podstawie art. 113.

2. W przypadku nieuiszczenia opłat należnych jako opłaty za czynności urzędowe określone w art. 113 ust. 2 lub za inne czynności urzędowe określone w przepisach dotyczących opłat, które są dokonywane tylko na wniosek, przyjmuje się, że wniosek nie został złożony, jeżeli czynności konieczne do uiszczenia opłaty nie zostały podjęte w ciągu miesiąca od dnia, w którym Urząd przesłał nowe wezwanie do uiszczenia opłaty i poinformował o skutkach nieuiszczenia opłaty.

3. Jeżeli niektóre informacje dostarczone przez składającego wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny można sprawdzić tylko w ramach badania technicznego, którego zakres wykracza poza ramy ustalone dla badania technicznego odmian danego grupy taksonomicznej, opłatę za badanie techniczne można zwiększyć do wielkości rzeczywiście poniesionych wydatków, po wysłuchaniu osoby zobowiązanej do uiszczenia opłaty.

4. W przypadku uwzględnienia odwołania zwraca się opłatę za odwołanie, a w przypadku częściowo uwzględnienia odwołania - stosowną część opłaty za odwołanie. Można jednak odmówić dokonania zwrotu w całości lub w części, jeżeli uwzględnienie odwołanie wynikało z uwzględnienia faktów, które nie były znane w czasie podejmowania pierwotnej decyzji.

Artykuł 84

Przedawnienie zobowiązań finansowych

1. Roszczenia Urzędu o uiszczenie opłat przedawniają się po upływie czterech lat od końca roku kalendarzowego, w którym opłaty te stały się wymagalne.
2. Roszczenia wobec Urzędu w odniesieniu do zwrotu opłat lub kwot nienależnie wpłaconych Urzędowi wygasają po czterech latach od końca roku kalendarzowego, w którym powstały te roszczenia.
3. Żądanie uiszczenia opłaty skutkuje przerwaniem biegu przedawnienia przewidzianego w ust. 1, a pisemne i uzasadnione roszczenie zwrotu opłaty skutkuje przerwaniem biegu przedawnienia przewidzianego w ust. 2. Po przerwaniu biegu przedawnienia, biegnie on ponownie licząc od dnia przerwania i wygasa najpóźniej po sześciu latach od końca roku kalendarzowego, w którym się pierwotnie rozpoczął, chyba że w międzyczasie wszczęto procedurę sądową mającą na celu wyegzekwowanie roszczeń; w tym przypadku termin przedawnienia nie może upłynąć wcześniej niż rok licząc od daty uprawomocnienia się orzeczenia w tej sprawie.

Artykuł 85

Zwrot kosztów postępowania

1. Strona przegrywająca w postępowaniu o pozbawienie lub unieważnienie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny albo w postępowaniu odwoławczym ma obowiązek zwrotu opłat wniesionych przez pozostałe strony postępowania, oraz uzasadnionych wydatków poniesionych przez te strony w toku postępowania, włączając zwrot kosztów podróży i pobytu oraz wynagrodzenie pełnomocnika, radcy lub adwokata, w granicach ustalonych w tabelach dla poszczególnych rodzajów kosztów na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114.
2. Urząd lub Izba odwoławcza może jednak postanowić o innym rozkładzie kosztów postępowania, jeżeli roszczenia każdej ze stron postępowania nie zostaną uwzględnione w całości lub jeżeli przemawiają za tym względy słuszności.
3. Strona postępowania, która cofnie wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, wniosek o unieważnienie lub pozbawienie tego prawa, wycofa odwołanie lub zrzeknie się wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, kończąc w ten sposób postępowanie w sprawie, jest zobowiązana zwrócić koszty poniesione przez inne strony postępowania, zgodnie z przepisami ust. 1 i 2.
4. W przypadku gdy strony postępowania zawrą przed Urzędem lub Izbą odwoławczą ugodę dotyczącą podziału kosztów, decydując o rozłożeniu kosztów inaczej niż zostało to przewidziane w poprzednich ustępach, sporządza się dokument tej ugody.
5. Na żądanie, Urząd lub Izba odwoławcza określi wysokość przypisanych kosztów na podstawie poprzednich ustępów.

Artykuł 86

Wykonanie orzeczeń ustalających wysokość kosztów

1. Ostateczne orzeczenia Urzędu określające wysokość kosztów podlegają wykonaniu.
2. Egzekucją tych decyzji podlega przepisom postępowania cywilnego obowiązującego w Państwie Członkowskim, w którym ma ona miejsce. Klauzulę wykonalności lub potwierdzenie wykonalności nadaje organ państwowy wyznaczony w tym celu przez rząd każdego z Państw Członkowskich, po sprawdzeniu jedynie autentyczności stosownego dokumentu; rząd powiadamia Urząd i Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wszystkich organach wyznaczonych w tym celu.
3. Po załatwieniu tych formalności na wniosek strony wnoszącej o egzekucję, strona ta jest uprawniona do wszczęcia postępowania wykonawczego zgodnie z prawem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.
4. Egzekucja może zostać wstrzymana jedynie w wyniku wydania stosowanego orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Do kontroli prawidłowości postępowania wykonawczego właściwe są sądy krajowe.

ROZDZIAŁ VIII

REJESTRY

Artykuł 87

Ustanowienie rejestrów

1. Urząd prowadzi rejestr wniosków o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, który zawiera następujące dane:
 - a) wnioski o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny z podaniem grupy taksonomicznej i tymczasowej nazwy odmiany oraz nazwę i adres składającego wniosek hodowcy oraz przedstawiciela procesowego uczestniczącego w postępowaniu;
 - b) przypadki zakończenia postępowania dotyczącego wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, łącznie z informacjami przewidzianymi w akapicie a);
 - c) wnioski o proponowaną nazwę odmiany;
 - d) zmiany w odniesieniu do osoby składającej wniosek oraz jej przedstawiciela procesowego;
 - e) na wniosek – podjęte w stosunku do tego wniosku czynności egzekucyjne określone w art. 24 i 26.
2. Urząd prowadzi rejestr wspólnotowych praw do odmiany rośliny, w którym po przyznaniu wspólnotowego prawa do odmiany rośliny wpisuje się następujące dane:
 - a) gatunek i nazwę odmiany;

- b) urzędowy opis odmiany lub odniesienie do dokumentów będących w posiadaniu Urzędu, które zawierają urzędowy opis odmiany, i stanowią część rejestru;
- c) w przypadku odmian, w których wytwarzanie materiału wymaga powtarzalnego używania określonych składników - wymienienie tych składników;
- d) nazwę i adres uprawnionego, hodowcy i pełnomocnika procesowego;
- e) datę nadania i wygaśnięcia wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, łącznie z przyczynami wygaśnięcia;
- f) na wniosek - umowne uprawnienie do korzystania z prawa lub licencję przymusową, łącznie z nazwą i adresem osoby uprawnionej do korzystania z tego prawa;
- g) na wniosek - podjęte w stosunku do tego prawa czynności egzekucyjne określone w art. 24;
- h) na wspólny wniosek uprawnionego do odmiany macierzystej i hodowcy odmiany pochodnej w stosunku do odmiany macierzystej, określenie odmiany jako macierzystej i pochodnej, łącznie z nazwami odmian i nazwami zainteresowanych stron. Wniosek jednej z zainteresowanych stron jest wystarczający, jeżeli jest on poparty dobrowolnie udzielonym potwierdzeniem drugiej strony, stosownie do przepisów art. 99, lub jeżeli ostateczna decyzja lub ostateczne orzeczenie wydane na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia zawiera określenie tych odmian jako macierzystej i pochodnej.

3. Wszelkie inne szczegóły i warunki regulujące zasady wpisu do obu rejestrów mogą zostać ustanowione w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114.

4. Urząd z urzędu i po wysłuchaniu opinii uprawnionego może dostosować urzędowy opis odmiany, jeżeli chodzi o liczbę i typ właściwości lub o stwierdzone przejawy tych właściwości, do istniejących zasad opisu odmian danej grupy taksonomicznej, aby ułatwić porównanie opisu odmiany z opisami innych odmian danej grupy taksonomicznej.

Artykuł 88

Jawność

1. Rejestry wspomniane w art. 87 są jawne
2. Po wykazaniu interesu prawnego i przy zachowaniu warunków określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 114 każdy może mieć wgląd do:
 - a) dokumentów związanych z wnioskami o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny;
 - b) dokumentów związanych z już przyznanym wspólnotowym prawem do odmiany rośliny;

- c) próbnych upraw odmian do celów ich badania technicznego;
- d) próbnych upraw odmian do celów kontroli zachowania odmiany.

3. W przypadku odmian, w których wytwarzanie materiału wymaga powtórnego używania określonych składników, na żądanie składającego wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny wyłącza się jawność wszelkich danych dotyczących składników, łącznie z ich uprawą.

Żądania wyłączenia jawności nie można składać po podjęciu decyzji dotyczącej wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

4. Organy właściwe na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą przekazywać osobom trzecim materiałów dostarczonych lub otrzymanych w związku z badaniem przewidzianym w art. 55 ust. 4, 56 i 64, chyba że uprawniona osoba wyrazi zgodę na takie przekazanie albo że takie przekazanie jest konieczne w związku ze współpracą w badaniu przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu lub na mocy innych przepisów prawnych.

Artykuł 89

Publikacje okresowe

Urząd przynajmniej co dwa miesiące wydaje publikację zawierającą dotąd nie publikowane informacje wpisane do rejestrów na podstawie art. 87 ust. 1 i 2 lit. a), d)-h). Urząd publikuje także sprawozdanie roczne zawierające informacje, które uważa za celowe, w tym przynajmniej wykaz ważnych wspólnotowych praw do odmiany rośliny, osób z nich uprawnionych, dat ich przyznania i wygaśnięcia oraz uznanych nazw odmian. Rada Zarządzająca określi szczegóły odnoszące się do tych publikacji.

Artykuł 90

Wymiana informacji i publikacji

1. Urząd i urzędy Państw Członkowskich właściwe do spraw odmian roślin, na żądanie i bez uszczerbku dla warunków odnoszących się do przesyłania wyników badań technicznych, przekazują sobie wzajemnie, wolne od opłat i do ich własnego użytku jedną lub więcej kopii ich odnośnych publikacji i wszelkie inne informacje dotyczące wnioskowanych lub przyznanych praw własności.

2. Dane wymienione w art. 88 ust. 3 wyłącza się z tych informacji, chyba że:

- a) informacja jest konieczna do przeprowadzenia badań stosownie do art. 55 i 64;
- b) składający wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny wyraża na to swoją zgodę.

Artykuł 91

Współpraca w zakresie spraw administracyjnych i prawnych

1. Urząd, Urzędy badające wymienione w art. 55 ust. 1 i sądy lub władze Państw Członkowskich wspomagają się wzajemnie poprzez udzielanie informacji lub zapewnienie wglądu do dokumentów dotyczących odmiany i jej próbek lub próbnych upraw, chyba że niniejsze rozporządzenie lub ustawodawstwo krajowe stanowi inaczej. W przypadku gdy Urząd lub Urzędy badające udostępni do wglądu sądom lub oskarżycielom publicznym dokumenty, próbki lub próbne uprawy, to wgląd ten nie podlega ograniczeniom ustanowionym w art. 88, a wgląd zapewniony przez Urzędy badające nie podlega rozstrzygnięciu Urzędu na podstawie tego artykułu.

2. Sądy lub inne właściwe władze Państw Członkowskich, po otrzymaniu od Urzędu pisma z wnioskiem o udzielenie pomocy, prowadzą na rzecz Urzędu i w granicach ich właściwości niezbędne czynności rozpoznawcze i podejmują inne związane z tym środki.

CZEŚĆ PIĄTA

WPLYW NA INNE PRAWA

Artykuł 92

Zakaz łączenia ochrony

1. Odmiana będąca przedmiotem wspólnotowego prawa do odmiany rośliny nie może być przedmiotem krajowego prawa do odmiany rośliny lub jakiegokolwiek patentu na tę odmianę. Prawa przyznane sprzecznie z postanowieniami pierwszego zdania nie wywierają skutku prawnego.

2. Jeśli uprawnionemu przed przyznaniem wspólnotowego prawa do odmiany rośliny przyznano inne niż wymienione w ust. 1 prawo do tej samej odmiany, nie może on powoływać się na uprawnienia wynikające z tego prawa tak długo jak pozostaje w mocy wspólnotowe prawo do odmiany rośliny.

Artykuł 93

Stosowanie prawa krajowego

Roszczenia z tytułu naruszenia wspólnotowego prawa do odmiany rośliny podlegają ograniczeniom nałożonym przez prawo poszczególnych Państw Członkowskich tylko wówczas, jeżeli stanowi tak wyraźnie niniejsze rozporządzenie.

CZEŚĆ SZÓSTA

ROSZCZENIA CYWILNOPRAWNE, NARUSZENIA, WŁAŚCIWOŚĆ SĄDU

Artykuł 94

Naruszenie

1. Osoba, która:

- a) nie będąc do tego uprawniona podejmuje jedno z działań określonych w art. 13 ust. 2 w odniesieniu do odmiany, na którą przyznano wspólnotowe prawo do odmiany rośliny; lub
- b) nie używa poprawnie nazwy odmiany stosownie do art. 17 ust. 1 lub pomija istotne informacje wymienione w art. 17 ust. 2; lub
- c) sprzecznie z przepisami art. 18 ust. 3 używa nazwę odmiany, na którą przyznano wspólnotowe prawo do odmiany rośliny lub nazwę, która może wprowadzić w błąd ze względu na podobieństwo do tej nazwy;

może zostać pozwana przez uprawnionego, który może żądać od niej zaniechania naruszenia lub naprawienia szkody.

2. Osoba, która działa umyślnie lub z niedbalstwa jest ponadto obowiązana do naprawienia wszelkich szkód wynikających z naruszenia. W przypadkach winy nieumyślnej nieznacznego stopnia, roszczenia można zmniejszyć stosownie do stopnia winy nieumyślnej, nie mogą być one jednak mniejsze od korzyści, która odniosła osoba naruszająca prawo.

Artykuł 95

Działania przed przyznaniem wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

Uprawniony może żądać stosownego odszkodowania od każdej osoby, która w okresie między publikacją wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny a jego przyznaniem dokonała czynu, które byłby zabroniony po przyznaniu tego prawa.

Artykuł 96

Przedawnienie

Roszczenia na podstawie art. 94 i 95 ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ostatecznego przyznania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny i dnia, w którym uprawniony dowiedział się o naruszeniu swego prawa i o osobie, która je naruszyła, a w każdym przypadku po 30 latach od dnia, w którym nastąpiło naruszenie.

Artykuł 97

Uzupełniające zastosowanie prawa krajowego odnośnie naruszenia

1. W przypadku, gdy osoba odpowiedzialna za naruszenie na podstawie art. 94 bezpodstawnie uzyskała korzyści, kosztem uprawnionego lub osoby uprawnionej do korzystania z jego prawa, sądy właściwe na podstawie art. 101 i 102 w odniesieniu do zwrotu tych korzyści stosują prawo krajowe, włącznie z prawem prywatnym międzynarodowym.

2. Ust. 1 stosuje się również do innych roszczeń, które odnoszą się do czynów określonych w art. 95, w okresie między opublikowaniem wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny a jego rozstrzygnięciem.

3. We wszelkich innych sprawach skutki wspólnotowego prawa do odmiany rośliny określa się wyłącznie na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 98

Dochodzenie uprawnienia do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

1. Jeżeli wspólnotowe prawo do odmiany rośliny przyznano osobie nieuprawnionej do niego w rozumieniu art. 11, osoba uprawniona może żądać przeniesienia na nią wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, bez uszczerbku dla jakichkolwiek innych środków prawnych przysługujących jej na mocy praw Państw Członkowskich.

2. Jeżeli dana osoba jest uprawniona tylko do części wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, może ona, zgodnie z ust. 1 wystąpić o uznanie jej za współuprawnionego z tego prawa.

3. Z roszczeniami określonymi w ust. 1 i 2 nie można wystąpić po upływie 5 lat od opublikowania wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli uprawniony wiedział w chwili przyznania lub nabycia tego prawa, że nie był on do niego uprawniony lub że uprawnienie to nie przysługiwało wyłącznie jemu.

4. Osobie uprawnionej przysługują *mutatis mutandis*, roszczenia określone w ust. 1 i 2, w odniesieniu do wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny złożonego przez osobę nieuprawnioną, lub której uprawnienie nie przysługuje wyłącznie.

Artykuł 99

Potwierdzenie tożsamości odmiany

Uprawniony do odmiany macierzystej i hodowca odmiany pochodnej od odmiany macierzystej mają prawo do uzyskania potwierdzenia ustalenia, że odmiany te są odmianami macierzystą i pochodną od niej odmianą.

Artykuł 100

Skutki zmiany uprawnionego do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

1. W przypadku zmiany uprawnionego do wspólnotowego prawa do odmiany rośliny w wyniku prawomocnego orzeczenia wydanego na podstawie art. 101 i 102 w sprawie przywrócenia uprawnienia na podstawie art. 98 ust. 1, z chwilą wpisania osoby uprawnionej do rejestru wspólnotowych praw do odmiany rośliny wygasają prawa do korzystania i inne prawa je obciążające.

2. Jeżeli uprawniony lub osoba upoważniona do korzystania z prawa dokonała jednej z czynności określonych w art. 13 ust. 2 albo poczyniła skuteczne i rzetelne przygotowania w tym celu przed rozpoczęciem postępowania stosownie do przepisów art. 101 i 102, może on nadal z niego korzystać pod warunkiem wystąpienia o udzielenie niewyłącznego uprawnienia do korzystania z prawa do nowego uprawnionego wpisanego do rejestru wspólnotowych praw do odmiany rośliny. Wniosek taki należy wnieść w terminie

przewidzianym w przepisach wykonawczych. Urząd może przyznać prawo użytkowania w razie braku porozumienia stron. Art. 29 ust 3-7 stosuje się odpowiednio.

3. Ust. 2 nie stosuje się, gdy uprawniony lub uprawniona do korzystania z prawa działała w złej wierze, w czasie dokonywania czynności lub przygotowań w tym celu.

Artykuł 101

Właściwość sądu i dochodzenie roszczeń w postępowaniu cywilnym

1. Do postępowania w sprawie roszczeń określonych w art. 94-100 stosuje się Konwencję z Lugano oraz, uzupełniająco, przepisy niniejszego artykułu i art. 102-106 niniejszego rozporządzenia.

2. Postępowania przewidziane w ust. 1 wszczyna się:

- a) przed sądem Państwa Członkowskiego lub innej z Umawiających się Stron Konwencji z Lugano, w którym pozwany ma stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę, a w przypadku jej braku, przed sądem państwa w którym został utworzony,
- b) jeżeli tego warunku nie spełniono w żadnym Państwie Członkowskim lub w innej z Umawiających się Stron, przed sądem Państwa Członkowskiego, w którym powód ma stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę, a w przypadku jej braku przed sądem państwa w którym został utworzony, lub
- c) jeżeli warunek ten nie został spełniony w odniesieniu do żadnego Państwa Członkowskiego, przed sądem Państwa Członkowskiego, w którym siedzibę ma Urząd.

Sądy właściwe mają jurysdykcję w odniesieniu do naruszeń, których rzekomo dopuszczono się na terytorium jakiegokolwiek Państwa Członkowskiego.

3. Postępowanie odnoszące się do roszczeń wynikających z naruszenia można także wszczynać przed sądem w którego okręgu, miało miejsce zdarzenie wywołujące szkodę. W takim przypadku sąd jest właściwy tylko w odniesieniu do naruszeń, których rzekomo dopuszczono się na terytorium Państwa Członkowskiego tego sądu.

4. Postępowaniami i właściwymi sądami są te, które działają na mocy praw Państw ustalonych w zastosowaniu ust. 2 i 3.

Artykuł 102

Postanowienia uzupełniające

1. Do czynności mające na celu dochodzenie uprawnienia na podstawie art. 98 niniejszego rozporządzenia nie stosuje się przepisów art. 5 ust. 3 i 4 Konwencji z Lugano.

2. Niezależnie od przepisów art. 10 niniejszego rozporządzenia, stosuje się art. 5 ust. 1, 17 i 18 Konwencji z Lugano.

3. Do celów art. 101 i 102 niniejszego rozporządzenia miejsce zamieszkania lub siedzibę strony ustala się na podstawie art. 52 i 53 Konwencji z Lugano.

Artykuł 103

Regulamin proceduralny

Bez uszczerbku dla przepisów art. 104 i 105, sąd krajowy, któremu przysługuje jurysdykcja na podstawie do art. 101 i 102, stosuje zasady postępowania obowiązujące w danym państwie dla tego samego typu spraw dotyczących porównywalnych krajowych praw własności,

Artykuł 104

Uprawnienie do dochodzenia roszczeń z powodu naruszenia

1. Uprawniony może dochodzić roszczeń z powodu naruszenia. Osoby uprawnione do korzystania z prawa mogą dochodzić roszczeń z powodu naruszenia, chyba że, w przypadku wyłącznego uprawnienia do korzystania, taka możliwość została wyraźnie wykluczona w umowie z uprawnionym albo przez Urząd stosownie do przepisów art. 29 i 100 ust. 2.

2. Każda osoba uprawniona do korzystania z prawa, może przystąpić do uprawnionego w sprawie o naruszenie wszczętej przez uprawnionego, w celu otrzymania odszkodowanie za poniesione przez nią szkody.

Artykuł 105

Obowiązki sądów krajowych i innych organów

Sąd krajowy lub inny organ rozpatrujący sprawę dotyczącą wspólnotowego prawa do odmiany rośliny uzna je za ważne.

Artykuł 106

Zawieszenie postępowania

1. Jeżeli sprawa dotyczy roszczeń wynikających z art. 98 ust. 4, a rozstrzygnięcie zależy od udzielenia ochrony na odmianę na podstawie art. 6, rozstrzygnięcia tego nie można podjąć zanim Urząd nie podejmie decyzji w sprawie wniosku o udzielenie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

2. Jeżeli sprawa dotyczy istniejącego wspólnotowego prawa do odmiany rośliny, w odniesieniu do którego rozpoczęto postępowanie o unieważnienie lub pozbawienie na podstawie art. 20 lub 21, postępowanie w sprawie można zawiesić w zakresie, w jakim rozstrzygnięcie zależy od ważności wspólnotowego prawa do odmiany.

Artykuł 107

Kary za naruszenie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie właściwe środki, w celu zapewnienia, te same przepisy dotyczące odpowiedzialności karnej za naruszenie odpowiednich praw krajowych będą stosowane w odniesieniu do naruszenia wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.

CZĘŚĆ SIÓDMA

BUDŻET, KONTROLA FINANSOWA, WSPÓLNOTOWE PRZEPISY WYKONAWCZE

Artykuł 108

Budżet

1. Dla każdego roku budżetowego opracowuje się preliminarz **dochodów i wydatków** Urzędu i wykazuje w budżecie Urzędu; rokiem budżetowym jest rok kalendarzowy.
2. Budżet powinien być zrównoważony w odniesieniu do dochodów i wydatków.
3. Przychody, bez uszczerbku dla innych typów dochodów, obejmują wszystkie opłaty uiszczane na podstawie art. 83 oraz na podstawie przepisów dotyczących opłat, określonych w art. 113, oraz w zakresie, w jakim jest to niezbędne, dotację z budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.
4. Wydatki, bez uszczerbku dla innych typów wydatków, obejmują stałe koszty Urzędu i koszty wynikające z normalnej działalności Urzędu, włączając w to kwoty płatne na rzecz Urzędów badających.

Artykuł 109

Opracowywanie budżetu

1. Prezes opracowuje każdego roku preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok i przekazuje go Radzie Zarządzającej nie później niż 31 marca każdego roku, łącznie z wykazem pozycji, jeśli w preliminarzu została przewidziana dotacja określona w art. 108 ust. 3, poprzedza go odpowiednie uzasadnienie.
2. Jeżeli w preliminarzu przewidziano dotację określoną w art. 108 ust. 3, Rada Zarządzająca przekazuje preliminarz Komisji, łącznie z wykazem pozycji i uzasadnieniem, może także dołączyć swoją opinię. Komisja przesyła preliminarz do organom Wspólnoty właściwym w sprawie budżetu i może dołączyć opinię razem z alternatywnym wariantem preliminarza.
3. Rada Zarządzająca przyjmuje budżet, zawierający wykaz stanowisk sporządzony przez Urząd. Jeżeli w preliminarzu przewidziano dotację określoną w art. 108 ust. 3, budżet dostosowuje się, jeżeli to konieczne, do środków przyznanych z budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.

Artykuł 110

Wykonanie budżetu

Prezes wykonuje budżet Urzędu.

Artykuł 111

Kontrola

1. Kontroler finansowy wyznaczony przez Radę Zarządzającą przeprowadza kontrolę zobowiązań i płatności wszystkich wydatków oraz kontrolę istnienia i uzyskania wszystkich dochodów.
2. Nie później niż dnia 31 marca prezes przekazuje Komisji, Radzie Zarządzającej i Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskiej sprawozdanie ze wykonania wszystkich przychodów i wydatków z poprzedniego roku budżetowego. Trybunał Obrachunkowy bada ich zgodność z właściwymi przepisami stosowanymi do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.
3. Rada Zarządzająca udziela absolutorium prezesowi Urzędu w zakresie wykonania budżetu.

Artykuł 112

Postanowienia finansowe

Rada Zarządzająca po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym przyjmuje wewnętrzne przepisy finansowe określające w szczególności procedurę opracowania i wykonania budżetu Urzędu. Przepisy finansowe muszą, o ile to możliwe, odpowiadać przepisom rozporządzenia finansowego stosowanego do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich i odbiegać od nich tylko wtedy, gdy jest to konieczne ze względu na specyficzne właściwości poszczególnych działań Urzędu.

Artykuł 113

Przepisy dotyczące opłat

1. Przepisy dotyczące opłat określają w szczególności czynności, za które należy się opłata na podstawie art. 83 ust. 1, wielkość opłat i sposób ich uiszczania.
2. Opłaty pobiera się co najmniej za następujące czynności:
 - a) rozpatrywanie wniosków o przyznanie wspólnotowego prawa do odmiany rośliny; opłata ta pokrywa:
 - badanie formalne (art. 53),
 - badanie merytoryczne (art. 54),
 - badanie nazwy odmiany (art. 63),
 - wydanie decyzji (art. 61 i 62),

- stosowne publikacje (art. 89);
 - b) polecenie wykonania i przeprowadzenie badania technicznego;
 - c) rozpatrywanie odwołania, łącznie z podjęciem decyzji;
 - d) każdy rok utrzymywania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny.
3. a) Z zastrzeżeniem lit. b) i c), wysokość opłat ustala się na poziomie zapewniającym, że przychód uzyskany z nich w zasadzie wystarcza do zrównoważenia budżetu Urzędu.
- b) Jednak w okresie przejściowym kończącym się dnia 31 grudnia czwartego roku od daty określonej w art. 118 ust. 2, z dotacji określonej w art. 108 ust. 3 mogą zostać pokryte wydatki wynikające z utworzenia Urzędu. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 115, okres ten może zostać przedłużony, w razie konieczności, nie więcej jednak niż o jeden rok.
- c) Ponadto, tylko w ciągu wspomnianego wyżej okresu przejściowego, dotacja określona w art. 108 ust. 3 może pokrywać niektóre wydatki Urzędu odnoszące się do niektórych czynności, innych niż rozpatrywanie wniosków, organizowanie i przeprowadzanie badań technicznych i rozpatrywanie odwołań. Czynności te zostaną określone w przepisach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 114, najpóźniej w rok po przyjęciu niniejszego rozporządzenia.
4. Przepisy dotyczące opłat są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 115, po konsultacji z Radą Zarządzającą projektu środków, które należy podjąć.

Artykuł 114

Inne przepisy wykonawcze

1. Szczegółowe przepisy wykonawcze powinny zostać przyjęte w celu zastosowania niniejszego rozporządzenia. Powinny one zawierać w szczególności przepisy:
- określające stosunek między Urzędem a Urzędami badającymi, instytucjami i własnymi urzędami podporządkowanymi określonymi w art. 30 ust. 4 i 55 ust. 1 i 2,
 - dotyczące spraw wymienionych w art. 36 ust. 1 i 42 ust. 2,
 - dotyczące postępowania przed Izbą odwoławczą.
2. Z zastrzeżeniem art. 112 i 113, przepisy wykonawcze wymienione w niniejszym rozporządzeniu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 115, po konsultacji z Radą Zarządzającą do projektu środków, które należy podjąć.

Artykuł 115

Procedura

1. Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, na którego czele stoi przedstawiciel Komisji.

2. W przypadku zastosowania procedury określonej w niniejszym artykule, przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię o projekcie terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy.

Opinię wydaje większość określona w art. 148 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do decyzji podejmowanych przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w komitecie waży się w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie wnioskowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.
- b) Jeżeli wnioskowane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub wydano przypadek braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać podjęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, o ile Rada nie sprzeciwi się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

CZĘŚĆ ÓSMA

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 116

Odstępstwa

1. Niezależnie od przepisów art. 10 ust. 1 lit. a) i bez uszczerbku dla postanowień art. 10 ust. 2 i 3, odmianę uważa się za nową także w przypadkach, hodowca nie sprzedał lub w inny sposób nie przekazał osobom trzecim na terytorium Wspólnoty i w celach korzystania z odmiany jej składników lub materiału ze zbioru lub nie wyraził na to zgody wcześniej niż 4 lata, a w przypadku drzew lub winorośli wcześniej niż 6 lat przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, jeżeli wniosek został wniesiony w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się także do odmian na które przyznano krajowe prawo do odmiany rośliny w jednym lub więcej Państw Członkowskich przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Niezależnie od przepisów art. 55 i 56, Urząd przeprowadza badanie techniczne wspomnianych odmian, o ile to możliwe, na podstawie dostępnych wyników postępowania dotyczącego przyznania krajowego prawa do odmiany rośliny, w porozumieniu z organem, przed którym toczyło się to postępowanie.

4. W przypadku wspólnotowego prawa do odmiany rośliny przyznanego na podstawie ust. 1 i 2:

- nie ma zastosowania art. 13 ust. 5 lit. a) w odniesieniu do odmian pochodnych, których były powszechnie znane we Wspólnocie przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- nie ma zastosowania art. 14 ust. 3 tiret czwarte do rolników korzystających z istniejącej odmiany zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 14 ust. 1, jeżeli przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, korzystali oni z bezpłatnie z odmiany; przepis ten stosuje się do dnia 30 czerwca siódmego roku następującego po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Przed tą datą Komisja przedstawi sprawozdanie o sytuacji istniejących odmian. Okres ten może zostać przedłużony, w stopniu, w jakim uzasadnia to sprawozdanie Komisji, w przepisach wykonawczych podjętych na podstawie art. 114.
- bez uszczerbku dla uprawnień wynikających z krajowej ochrony, przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio do czynności odnoszących się do materiału przekazanego osobom trzecim przez hodowcę lub za jego zgodą przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i podjętych przez osoby, które przed tą datą podejmowały już takie czynności lub poczyniła skuteczne i rzetelne przygotowania tym celu.

Jeżeli takie wcześniejsze czynności obejmowały dalsze rozmnażanie w rozumieniu art. 16 lit. a), wymaga się upoważnienia uprawnionego do dalszego rozmnażania po upływie drugiego roku, a w przypadku odmian winorośli i gatunków drzew po upływie czwartego roku następującego po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

- niezależnie od przepisów art. 19, czas trwania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny zostaje skrócony o dłuższy ze wskazanych niżej okresów:
 - w przypadku ust. 1, o okres, w którym hodowca sprzedawał lub w inny sposób przekazywał osobom trzecim na terytorium Wspólnoty i w celach korzystania z odmiany jej składników lub materiału ze zbioru lub nie wyraził na to zgody, jak zostało to określone w postępowaniu w sprawie przyznania wspólnotowego prawa do odmiany rośliny,
 - w przypadku ust. 2, w czasie obowiązywania krajowego prawa do odmiany rośliny,

lecz nie więcej niż o 5 lat.

Artykuł 117

Przepisy przejściowe

Urząd zostanie utworzony w takim czasie, który pozwoli mu pełne wykonanie od dnia 27 kwietnia 1995 r. zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 118

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Art. 1-3, 5-29 i 49-106 stosuje się od dnia 27 kwietnia 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lipca 1994 r.

W imieniu Rady

Th. WAIGEL

Przewodniczący